

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

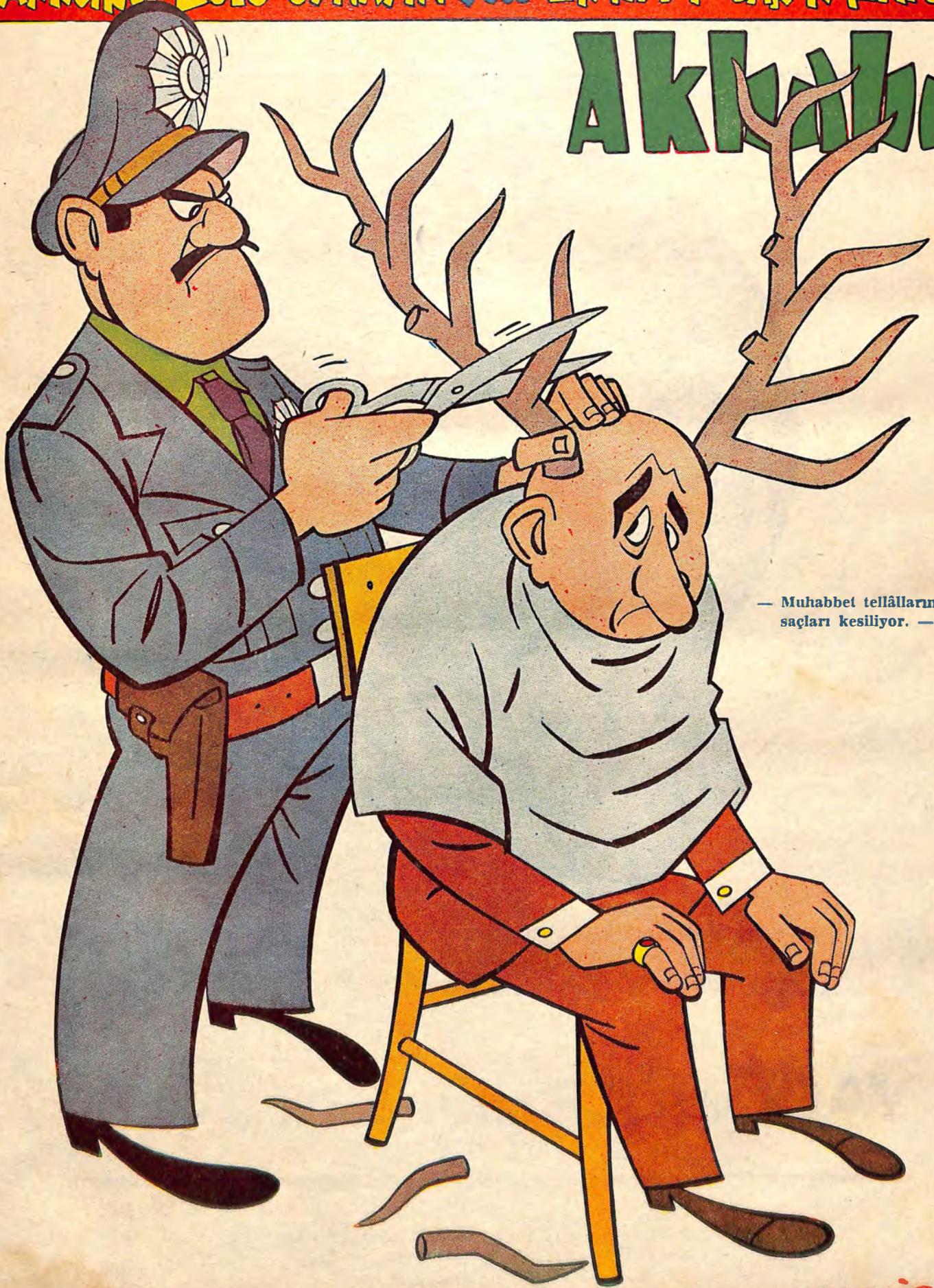
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba Loto OYNAYIN 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Akkaba

— Muhabbet tellâllarının
saçları kesiliyor. —

Bu yılın
ikinci ikramiye
çekilişinde gene

MİLYON
LİRA

Bu çekiliş için
son para
yatırma
tarihi:

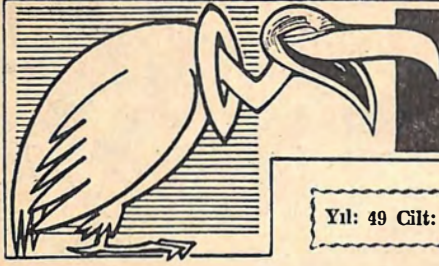
15 Eylül
Çarşamba

Bütün tasarruflarınızı 15 Eylül
Çarşamba akşamına kadar Bankamızda
toplamakla bu çekilişe daha büyük
kazanma şansı ile katılabilirsiniz.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran : 1245 — 98)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 31 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Temmuz 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

ORTAK İLİMİZ İSTANBUL

İSTANBUL belki de Türkiye'nin yarısıdır.

Bu iddianın ne kadar doğru olduğu geçen gün Başbakan Nihat Erim'in önünde İstanbul Belediye Sarayında yapılan brifingte bir daha meydana çıkmıştır.

Görülmüştür ki Türkiye'nin yüzde elliden fazla sanayi kuruluşları İstanbul'da toplanmıştır! Gene görülmüştür ki Türkiye bütçesinin hemen hemen yarısını tek başına İstanbul ödemektedir! Gene görülmüştür ki İstanbul Belediyesinin hastanelerindeki yataklarda İstanbullulardan çok Anadolu lular yatmaktadır! Ne var ki bütün bunlar böyle olduğu halde, İstanbul Belediyesi meteliksizdir! Acz içindedir. Hatta iflâsın eşiğindedir! Belediyenin Taksim'deki İnönü Gezisi, Bebek'teki gazino su bile yakında açık arttırma ile icra tarafından satılığa çıkarılmak üzere

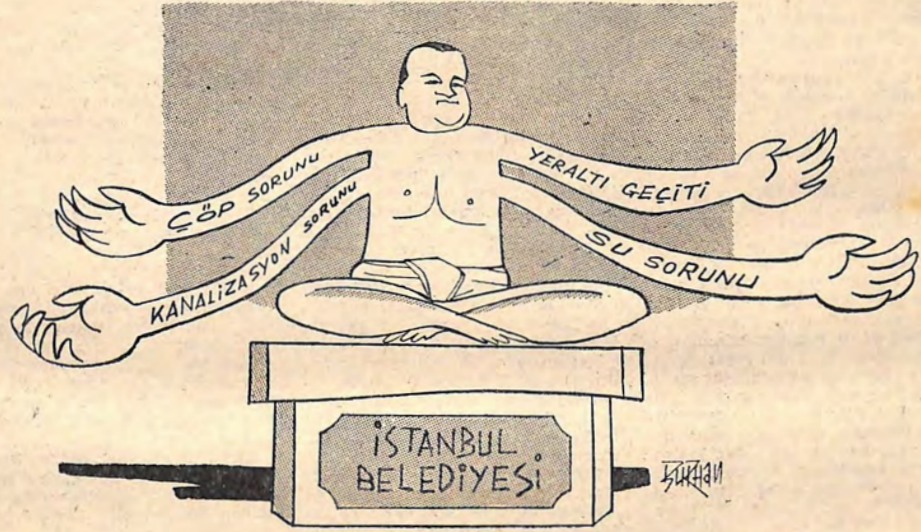
zerebilir!

İstanbul bir bakıma o görmüş geçmiş, zengin ve renkli yaşantısına rağmen şimdi meteliksiz kalmış bir hovardaya pek benzemektedir. Ama İstanbul'un gene de eski şöhreti, Anadolu insanlarını cezbetmeye devam etmektedir.

— «İstanbul'un taşı toprağı altın...»

Diyenler yorganlarını sırtlarına vurdukları gibi soluğu İstanbul'da almaktadırlar! Onlar İstanbul'a doştukça da çok çocuklu ana ve babaların perişanlığı habire artarak,

F. Atabey, İstanbul'un sorunlarını halletmek için hükümetten yardım istedi. — Gazeteler —

BİZİM BUDA!

İstanbul'un üzerine çökmektedir!

O hale gelmiş ki nihayet İstanbul Belediyesi, 34 bin kişilik memur ve personeline maaş veremez olmuş! Bundan önce Demirel şimdi de Nihat Erim her ay biraz para yardımı yaparak Dr. Atabey'in personel maaşlarını verebilmesini sağlıyorlar.

Bir de biz kalkmışız:

— «İstanbul'a Metro lazım...» diyoruz.

— «Üç milyar lira ister Metro için...» diyor Atabey!

— «Kanalizasyon!» diyoruz.

— «Lâğımlar hep denize dökülüyor. Denizlerimiz kolları basılı dolu...» diyor Atabey.

— «Trafik sıkışık!» diyoruz.

— «İstmlâk para ister.» diyor Atabey.

— «Sebze ve meyve ateş pahası...» diyoruz.

— «Sadece 25 lira ceza kesmek hakkım var esnafa... Oysa esnaf artık fukaraya neredeyse 25 lirayı sadaka olarak verecek halde!» diyor Dr. Atabey...

— «Et pahalı.» diyoruz.

— «Et, üretim bölgelerinden İs-

tanbul kasaplarına kadar tam dokuz el değiştirerek geliyor. Ne yapabilirim ben? Hükmüm Bostancı ve Küçükçekmece köprülerinden öteye geçmez ki.» diye cevap veriyor Atabey...

— «Ekmek fabrikası...» diyoruz.

— «Nerede o büyük para?...» diye cevap veriyor Atabey...

— «Sular akıyor.» deyince..

— «Haa, o işe devlet el koydu artık. Ömrünüz vefa ederse 1985'te su bollasacak İstanbul'da inşallah.» diyor...

— «Peki, hepsi güzel ama çaresi ne bu İstanbul'u kurtarmanın?»

Bunları elimizdeki kalem büyüğü değneği olsa, şu yarım sayfeye yine sığdıramayız. Ama, ikişer, üçer kelimelik bir çareler dökümü yapabiliriz:

İstanbul için bütün yurdu yarma çağırıyoruz. Şüphe yok, her ilimiz Türk vatanının eşit bir parçasıdır. Ama İstanbul, bütün illerimizin ortak vatani değil mi? Güneyli, yaz aylarını burada geçirir. Doğulu, yetişkin oğlunu İstanbul Üniversitesi'ne yazdırır. Karadenizli, zayıf kızını İstanbul hastanesine gönderir. Hovarda Anadolu zengini İstanbul'da keyif sürer. Yoksul köy delikanlısı, ekmeğini İstanbul kaldırımlarında kazanır.

Öyleyse, İstanbul'un nimetleriyle beraber kulfetlerini de paylaşacağız. Her il, İçişleri Bakanlığının hazırlayacağı bir kanunla, kendi bütçesinden İstanbul'a yardım etmelidir.

Evet: Birimiz, hepimiz için... Ama hepimiz de birimiz için değil mi?..

Osmanlı padişahlarından Sultan Osman 670 yıl önce: «İstanbul'u al, gülzar yap» demiş... «İstanbul'u al, çöplük yap» dememiştir!

AKBABA

TOPRAK REFORMU!

Marta Tore öldü

AZİZ NESİN

SABAHLARI saat sekizde evimden çıkar, dokuzdan az önce de işimde olurdum. Hastalık filân gibi olağanüstü durumlar dışında programımızı aksattığımız olmaz. Saat sekizde evden çıkabilmem için karım yedibuğukta kahvaltımı hazırlar..... di. Onaltı gün öncesine dek bu böyleydi.

Kahvaltı ettikten sonra madasan kalkmadan, gazeteyle göz gezdirecek kadar da zamanım kalır. Kimi sabah, balkondaki çiçekleri suluyacak zamanım bile olur.

Karım beni uğurladıktan sonra çocuklarımıza kahvaltı ettirir, onları okula gönderir..... di. Yani onaltı gün öncesine dek bu böyleydi.

İki oğlumuz, bir kızımız var. Büyük oğlumuz dördüncü, küçüğü de ikinci sınıfta. Kız küçük, okula gitmiyor daha.

Karım da, ben de kediyi çok severiz. Ama kanaryamızı parçalar diye korkumuzdan kedi besleyemiyoruz. Ayrıca çocuklarımızın küçük olması da eve kedi almamıza engel. Karım, titiz bir ev kadınıdır.

Onbeş yıllık evliyim, karımı çok severim. O da beni çok sever..... di. Onaltı gün öncesine dek beni sevdiğini biliyordum. Onaltı gün öncesine dek, birbirimizi kırp incitmiştik. Hiç çatışmadık demek istemiyorum. Ama biz karımla, anlaşamadığımız konuları tartışarak çözümlenebileceğimize inanıyorduk. Ve hep böyle yaptık... tı onaltı gün öncesine dek.

Bizim dümdüz bir yaşıntımız var..... di onaltı gün öncesine dek. Hiç tanımadığımız bir kari koca. nın bile ayrıldıklarını duysak, iklimiz de tizüldü; sanki bu ayrılık bize de bulaşmış gibi. Her yeni evlenen de bizi sevindirirdi.

O sabah... Bütün ayrıntılarıyla olayı sonradan defterime yazdım. 23 Mayıs sabahıydı. Karım kahvaltımı hazırlarken, ben de banyoda traş oluyordum her sabah yaptığım gibi. Karım, daha çocukları uyandırmamıştı.

Giyindim, masaya oturdum. Kızarmış ekmek dilimlerinden biri birazcık yanıyordu. O sabahki bu yakın dilimi hep hatırlayacağım, çünkü

ki bu bile bizim evde alışmadığımız bir şey, bir değişikliktir. Karımı en çok, tedbirli, düzenli ev kadını olduğu için beğenirim, iyi bir anne, iyi bir eştir.

Sofrada, zeytin, beyaz peynir, teyag, reçel, rafadan yumurta vardı. Reçel yemem, ama karım onbeş yıldan beri her sabah yine de reçel koyar kahvaltı sofrasına.

Kapı çalındı. Ben, her sabahki gibi:

— Gazetecidir, dedim.

Karım da onbeş yılın her sabahındaki gibi:

— Evet, gazetecidir, dedi.

Sokak kapısını açtı. Gazeteciden gazeteyi alıp önüme koydu. Tıpkı her sabah olduğu gibiydi her şey. Hiç bişey değişmedi. Ben gazetenin birinci sayfasına bakarken, karım da kızarmış dilimlere teyagi sürüyordu.

Çayımı içtim. Karım yine her sabahki gibi:

— Bir çay daha ister misin? dedi.

Ben de yine her sabahki gibi:

— Teşekkür ederim, içmeyeceğim... dedim.

Karım sonra iki oğlumuzu uyardırmaya gitti, ben de o sırada, gazetenin altıncı sayfasına şöyle bir bakıyordum ki, birden o küçük haberin başlığını gördüm: «Marta Tore öldü».

Büyük bir sarsıntı geçirdim. O güne dek hiç böyle olmadığım için o duygumu anlatamıyacağım. Gözlerimden yaş boşandı. Karımın ağladığını görmemesi için sofradan kalkacaktım, ama kalkamadım. Çocuklara kahvaltı hazırlamak için masaya gelen karım ağladığını gördü, çünkü elimdeki gazeteyle gözyaşlarım damlıyordu.

Bütün bunlar onbeş yıllık evliliğimizde ilk olan şeylerdi. Karım şaşırıp o yüzden:

— Neyin var? diye sordu.

Karımın sorusu üzerine hiçkarak ağlamaya başladım, hemen o bür odaya koştum. Çocuklar beni görmediler.

İki oğlumuz kahvaltı etmeye başlamıştı, seslerini duyuyordum. O sırada benim evden çıkmış olmam gerekirdi. Karım o yumuşak adımla

rıyla odaya girdi:

— İşine geç kalıyorsun, dedi.

Cevap veremedim. Ama sokağa çıkamazdım. Çok sevdiğim yakınlarım öldüğü zaman bile böyle olmamıştım. Aşırı duygusal bir insan degildim ama o sabah kendimi tutamıyordum, hıçırarak ağlıyordum.

Karım, çocukları okula gönderdi. Sonra gazete elinde yanıma geldi. Gazeteyi, haberi okuduğum altıncı sayfayı kıvrımsı, elinde tutuyordu:

— Ne oldu, neyin var? diye bir daha sordu.

Nasıl anlatabildim karıma? Ama anlatmam da gerekliydi. Anlayabilir miydi? O anları elbet, ama ben anlatabilecek miydim? Yirmiüç yıl önceki bir anının, bir gün beni böyle etkileyeceğini hiç tahmin edemezdim.

Cevap vermeyince, karım:

— Bir yardımın olabilir mi? de di.

Ne iyi yüreklidir.

— Marta Tore ölmüş... dedim.

Karım, gazetedeki, gözyaşlarımın ıslanmış beş satırlık kısa haberi okudu:

«Sinema dünyasının tanınmış yıldızlarından Alman film artisti Marta Tore'nin ölümü bütün sanat çevrelerinde derin üzüntü yaratmıştır. Marta Tore...»

Ben hâlâ ağlamaktaydım. Bir süre sustuk. Bir iki dakikalık o zaman bana çok, çok uzunmuş gibi geldi, zaman donmuş gibi, saatler işlemiyor gibi.

Karım:

— Anlatmak istemiyorsan, anlatma... dedi.

— Anlatmak bişey yok ki... dedim.

— Almanya'ya gittiğini bana hiç söylememiştin...

— Ne Almanya'ya, ne de başka yere gittim.

— O mu buraya gelmişti?

— Hayır... Daha doğrusu, bilmiyorum.

Karımın kıskançlığını ilk görüyordum:

— Öyleyse nerden tanışıyorsunuz?

— Tanışmıyoruz ki...

— Seni bu kadar üzen nedir öyleyse?... Yalnız öğrenmek istiyorum,

o kadar; o da sen anlatmak istersen... Bir eski anı olabilir...

Bu kez ben karıma sordum:

— Sen onun filmlerini görmüş müydün?

— Hayır.

— Ben de hiç görmedim.

Karım çıktı odadan. Az sonra da sokak kapısı kapandı. Hızla çıkıp baktım odalara, kızımızı da alıp gitmiş. Onaltı gündür dönmeydi. İşe gitmiyordum ben de, karımın dönüşünü bekliyordum. Ona Marta Tore'yi anlatmamakla iyi yapmadım. Nasıl olsa anlatacaktım. Ayrıca hiç önemli de değil. Ama o sırada anlatamazdım ki... Bir tuhaf duyuğ altında eziliyordum.

Yirmiüç yaşında yedek subaydım. Birbuçuk yılın o karakolda geçti. Dört erle, bir de bendim. Yılın sekiz ayı korkunç kiş oluyor, altı ay kar yerden kalkmıyordu. Kişin, gidış-geliş, ulaşım kapanıyordu. Ben tek camlı, döşemesi toprak bir barakada yaşıyordum. Tek camlı diyordum, çünkü, bir cam duvara geçmişti ve açılıp kapanmazdı, çerçevesi de değildi. Oraya gidışimin ilk altı ayı yaza geldi, ondan sonra kiş... Orda, bir köstek gibi kapandığım o yeraltı barınagında çildirdirdiysam, bunu Marta Tore'ye borçluyum.

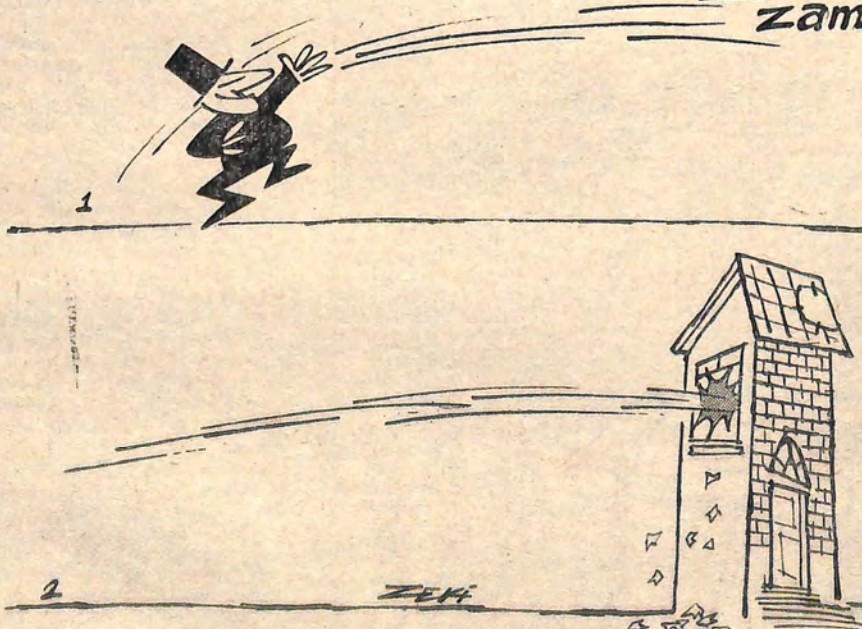
Soğuklar erkenden başlamıştı ama daha karlar yağmıyordu. Yemeğimi kendim yapıyordum. İki kilo patates aldırımtım. Patates büyük bir kesekâğıdının içinde gelmişti. Orda kesekâğıdı bile çok az görülebilen bişeydi. Patatesleri çıkardıktan sonra kesekâğıdını dikkatle açıp yaydım. Bir dergiden yapılmıştı kesekâğıdı. Dergide bir de renkli kağıt resmi vardı, bir güzel kadının yalnız yüzü... Altında da kadunun adı yazılı: Marta Tore... Kim olduğunı bilmiyordum, ama film yıldızı olabileceğini tahmin etmişim. O resmi, dikkatle keserek, odamın toprak sıvalı duvarına, ekmek için hamur yapıp onunla yapıştırdım. O barınakta birbuçuk yıl Marta Tore'yle kaldık. Onunla konuştum, onunla arkadaşlık ettim. O yalnız günlerime renk verdi, esinti getirdi. Yoksa benim için çok kötü olacaktı.

Ordan ayrılırken, Marta Tore'nin duvardaki resmini ne yaptığını şimdiki hatırlayamıyorum. Belki de yırtıp atmışındır. Doğrusu, onunla birlikteyken bile ona hiç önem verdiğim yoktu. Onun için düş kurmuş filân değildim. Kâğıda basılı bir resimdi ve oralarda öyle bişey bulunmazdı, işte o kadar...

Terhis olduktan sonra da Marta Tore'yi hiç, ama hiç hatırlamamıştım, unutup gitmişim onu... Yani unuttuğumu sanıyordum. O sabah, 23 Mayıs sabahı gazetede ölüm haberini okuyunca, onu unuttuğımı anladım.

Karıma bütün bunları anlatacaktım, o sormasa bile, ağladığını görmemiş olsaydı bile, yine de anlatacaktım. Anlatılmayacak bişey değildi ki... Üstelik anlatmayı, anlatarak rahatlamayı, bir duygumu, en yakınım ile bölüşmeyi ne çok isterdim. Ama o gitti... Onaltı gün oldu. İşe de gittim yok, dönecek diye bekliyorum. Okullarına gidip çocuklarına annelerini sormaktan, ya da gidebileceği yerlerde karımı aramaktan utaniyorum.

Karım beni bıraktı. Marta Tore de öldü.

— Pencere camına zam yapıldı. —

ANARŞİ

KIZIYORLAR ama Karaosman oğlu haklıdır. Hakikaten ekonomi bir anarşi içindedir.

— Yok efendim, biz onlara gül gibi memleket bıraktık, diyenlere, verilecek cevap yok ama, yapılacak şey var.

Sıkıyönetimce tutuklananları serbest bırakacaksın. Vereceksin ellerine yine tabancalarını bombalarını, getireceksin AP'yi iktidara ve:

— Ben bir şey karışmıyorum. Ne haliniz varsa görün, deyip, karşılıma geçerek seyredeceksin.

Görürler «Gül gibi» memleketi... Lâfı uzatmayalım. Bence Karaosman oğlu haklıdır.

Ekonomimiz bir anarşi içindedir. Hem öyle bir anarşi ki, ta benim cüzdana bile bulaşmış.

Geçen gün bir baktım, benim cüzdandaki bir «Yüzlük» le bir «Onluk» boğaz boğaza gelmişler.

— Durun yahu! Ne oluyorsunuz?.. diyerek aralarına girdim.

Onluk, kan ter içinde ve biraz da ağlamaklı bir sesle:

— Şu Yüzlüğe baksana, nasıl da kurumlanıyor?... Sanki biz para değilmişiz.

Hemen müdahale ettim.

Yüzlüğe döndüm:

— Ayıp değil mi yaptığın? dedim. Sen paraysan o da para!

Yüzlük, son derece alaycı bir tavırla:

— Püf! dedi. Onluk da paraymış... Kaç para ki?...

— On lira.

— On lira da para mı yâni?...

— Tabii para.

— Ne işe yarar?...

Bir an düşündüm. Sonra da aceleyle:

— Bir paket Samsun sigarası alınır, diye cevap verdim.

Yüzlük, alaycı alaycı yüzüne bakmaya devam ederek:

— Ancak bir paket sigara alabilen bir şeye de para dendiğini sizden duyuyorum. Hele bir deprem daha olsun, artık o Onluk'la o sigarayı bile alamazsınız, dedi.

— Görüyor musun? diye söze Onluk karıştı. İşte bu hep böyle. Kendinden ufaklar para değilmiş, sanki ondan büyük para yokmuş gibi kurum satıyor.

— Doğru, dedim. Sanki senden büyük para yok mu?... Ne diye bu kadar kurumlanıyorsun?... Deveden büyük fil varsa, Yüzlük'ten büyük de Beşyüzlük vardır.

Yüzlük alaycı halini hiç bozmadan:

— Hadi, canım sen de! dedi.

— Ne yâni. senden büyük Beşyüzlük yok mu?...

— Var ama sana ne?...

— Ne demek istiyorsun?...

— Beşyüzlüğün senin cüzdamında ne işi var?... Ben, yâni Yüzlük, dargelirlerin en büyük parasyumdur. Bu yüzden de dargelirli cüzdanların kralı ben'im. Sizler, o Beşyüzlükleri, ancak banka reklamlarında görebilirsiniz.

Onluğa baktım. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Aklıma güzel bir şey gelmiş olmalıydı:

— Bana baksana! dedi Yüzlüğe. O kadar çalım satma!... Nihayet senin de iki gazozluk canın var.

Yüzlük, beklediği bu hücum karşısında fena halde şaşırıldı:

— Ne demek istiyorsun? diye sordum.

Bu defa Onluk alaycı alaycı:

— İki gazozluk canın var, dedim diye üsteledi.

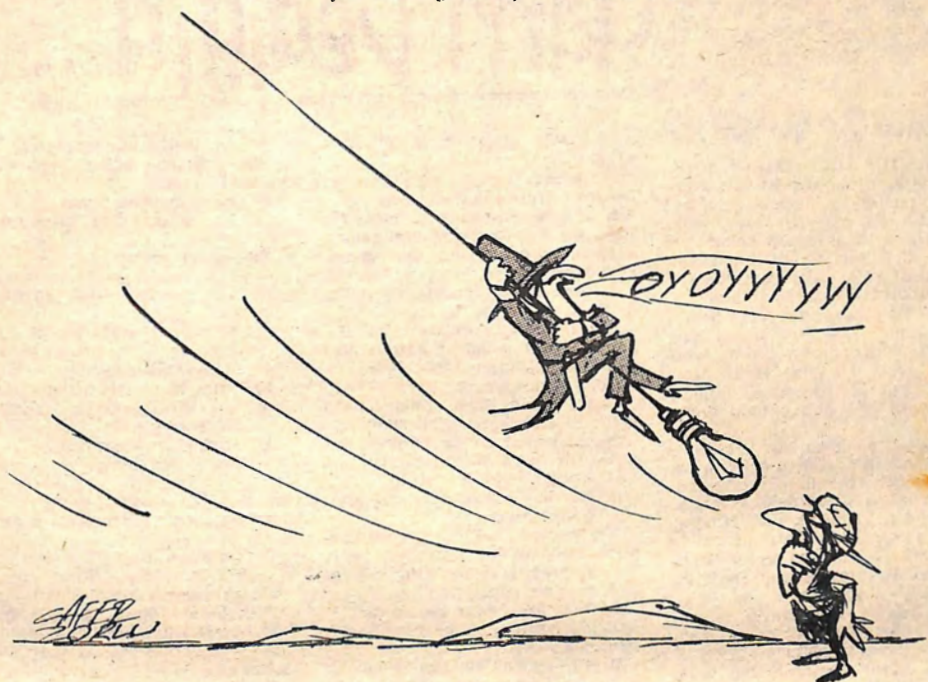
— İki gazozluk mu?... O da nereden çıktı?...

— Nerden çıkacak, Belediye tarifesinden...

— Ne gibi yâni?...

— Hani şu, gece kulübü ya da pavyon denen yerler var ya. İşte onlardan birine gitsen, senin gibi bir Yüzlüğe ancak iki şişe gazoz verilir. Oralarda gazozun şişesi bile elli liradır. İnanmazsan, tasdikli beledi-

Bütün köyler elektriğe kavuşacak. — Gazeteler —

SIYASİ TARZAN!

ye tarifelerine bak ve fazla kurumlanma.

Yüzlük, bir an Onluğa baktı, sonra da tane tane:

— İyi, güzel söyledin ama, dedi. Ben, öyle yerlerde iki şişe gazoz parası olabiliyim; fakat sen daha ves-tiyerde kalır, o pavyon ya da gece kulübünün içine bile giremezsin. Öyle yerlerde garsonlar bile seni bahşiş diye almazlar. Sen de para mısın a Onluk!...

Fena halde hırpalanan Onluk, iki gözü iki çeşme ağlamaya başladı:

— Artık buna bir son vermelisin, diyerek bana döndü: Nedir bu benim çektiğim?... Niçin beni bu hale düşürdün?...

Bu defa benim tepem attı:

— Bana ne diye kıızıyorsun, diye bağırdım. Seni ben mi bu hale düşürdüm?...

— Ya kim düşürdü?...

— Demirel.

— Hani şu, Cennet Müteahhidi mi?...

— Evet... Beş yıldan beri seninle uğraşıyordum. Nihayet geçen yaz başardı. O günden beri de artık sen «Onluk» değil, «Üç Lira» sın. Üzülmeyesin diye biz, bir yıldan beri sana bir şey belli etmemeye ve sen yine sanki o eski Onluk'muşsun gibi davranmaya çalıştık ama, olmuyor. Artık hakikati öğren!... Sen, geçen Ağustos'tan beri «On» lira değil, «Üç» lirasın.

— Yâni?...

— Yâni fazla bir işe yaramıyor-sun. Bir kilo yeşil erigin beş, kırt-lu kirazın yedi lira ve hattâ hıyarın bile üç lira olduğu bir yerde, Onluğun lâtı mı olurmuş?...

Yüzüne baktım.

Onluk sapsarı olmuştu. Birden ihtiyarlayıp çökmüştü. Acı hâlikate dayanamıyacağı. Bir şeyler söylemek istedi. Yapamadı.

Sallandı sallandı ve birden sırtüstü devriliyordu.

Yavaşça:

— Öldü! dedim.

— Üzülmek dedi Yüzlük. Zaten fazla bir işe yaramıyordum. Bu gidişle, bayramda çocuk eline verilecek hali bile kalmayacaktı. Hatırlarsan, onun idam hükmü daha geçen Ağustos'ta imzalanmıştı. Yine de bir yıl yaşadı. Böylesi onun için daha iyi oldu!...

Yavaşça Yüzlüğe döndüm:

— Sen de artık kendine gel, dedim. Unutma ki artık Onluk yok.

Yüzlük birden heyecanlandı:

— Ne demek istiyorsun? diye sordum.

— Onluk yok. Yâni senden ufak para kalmadı artık.

— Yâni?...

— Demirel'in eline geçersen, bundan sonra sıra sendedir...

Mehdi ZIT

«Kemerleri sıkalım!»

VEDAT SAYGEL

Gappı Dediğin...

«Rıza beyi bul, selâmımı söyle, gerisine karışma» demişti bir arkadaşın aracılığı ile gönderdiğim hatırlı kişi. «Oturup bir sigara içene kadar, o senin meseleni halleder.» Hay Allah razı olsun! Zira yakından izlenmezse bizim iş kendiliğinden hallolacak işlerden değildi.

— Nerede bulabilirim Rıza beyi?.. — Yalnız o pek belli olmaz işte, demişti. Neden dersin, ellibin yerde eş dostu, işi gücü vardır Rıza beyin. Durmak dinlenmek bilmez. Gün boyu, pire gibi oradan oraya sıçar.

— Umutsuz, yanından ayrılırken: — Yok canım, hemen suratını asma, diyerek moralimi tazelemişti. Oradan oraya sıçar dedikçe, ele avuca sığmaz demedik ya... Nihayet gittiği yerler belli. Vergi dairesine bakarsın. Bulamadın mı, atlırsın Belediye Sarayına. Baktın orada da yok, atlırsın Karaköy'e...

Bir kartvizit tutuşturdu elline. Baktım, dört asansörlü koca bir hanın adresi yazılı üstünde.

— ... Bürosunda kıskıvrak yakalarsın!

— Tanımadığıma göre, bürosunun dışında da kolay kolay yakalayamam zaten, diyecek oldum.

— Yakalarsın, dedi. Yeter ki önce gittiği yeri keşfet. Rıza bey dedin mi, yeni yetişmişlerden, işi bitmişlere kadar kime sorsan gösterir.

Demek öylesine tanınmış bir kimseydi Rıza bey!

Adı, elimdeki kartvizitte yazılı iş hanını bulmak kolay oldu ya, erkeksen bir geçit bul da içeri gir bakalım! Benden önce girenin trak diye kapatmasıyla koskoca demir kapı, kale duvarı kesildi önümden! İt, itilmez; çek, çekilmez; omuzla, açılmaz!

Bre aman!... Az önceki vatandaş nasıl girdi buraya!

Hiç değilse, apartman kapılarında olduğu gibi bir zil bulsam... Çalıp, !

çerdeklerin birine açtırırım ama, yok ki...

Bir kenara çekilip başladım beklemeye... Tutturdum sigarayı, içerdin birinin çıkmasını kolluyorum. Hani sokulup da kapıyı bir aralasa, daha o dışarı adımını atmadan içeriye dalaçağım ya, kapıya sokulacak bir vatan evladı bulmak ne mümkün!

İkinci sigarayı tazelirken baktım, hanın ismini, elindeki kartvizitteki isimle karşılaştıran biri... Hecelerin içinden çıkamayınca:

— Hemşerim şunu okur musun hele? diyerek bana uzattı kartı.

Hanın ismini kartta görünce, yenden bir umut doğdu içimde:

— Tamam, dedim, burası...

Söndürdüm sigarayı, kapıyı açmasını bekliyorum.

Bir sevinçle yüklendi kapıya, itemedi. Kendine doğru asıldı, çekemedi. Girmeye hazırlandığını görünce bir adım gerileyip:

— Önce sen buyur bey, dedi.

— Yok, dedim, siz buyurun. Benim isim acele değil.

Yaktım üçüncü sigarayı. Adam biraz daha uğraştı, buyurulacak gibi değil:

— Bu kapı nasıl açılır ki? diye sordu.

— Ben de anlayamadım.

Tokmağı falan olmadı içi sarı. dı kapının ince demirlerden yapılmış motiflerine:

— Sen de şurasından tut hele. Çaresiz tuttum.

— Şincik bi çekek, bi itek! Haydi, bir, iki, üçü...

Arkamızdan koşan biri:

— Ula napıyosunuz? diye bağırmasaydı gitmişti kapının demirleri.

— Hiç, dedik, kilitlenmiş de... Homurdanarak elindeki çay askısını yere bıraktı:

— Gappı dediğini açmanın da bi usulü var gardaş. İçeri gireceğsiniz he?

Başlarımızı salladık.

— E, ne demiyeyiz aslıyınız demirleri? İne girmiyoy, hana giriyonuz gardaşım!

Sol omuzunu kapıya dayadı:

— Şuradan birini daha çevirin, verin omuzlarınızı gappıya...

Kaldırım kenarında müşteri bekleyen ayakkabı boyacısını çağırdım.

— Yüklelin şincik!

Yüklendik. Aralandı kapı.

— Şincik ben askıyı alıp geçene dek bırakmam gappıyı. Bıraktınız mı, tüm bardaklar gider!

Araladığımız yerden içeri süzülüp asıldı kapıya:

— Tezden atın canınızı içeri! Ama birer birer haa... Giren, yanuma gelip yardımına koşsun!

Dediklerini yaptık. Alınada biriken terleri elinin tersiyle sildi:

— Bi çağara verin de yorgunluk giderek.

Uzattım sigarayı. Teşekkür edeceğine, kapının üstündeki sarı kolu göstererek, başladı konferansa:

— Gappı var, adı gappı dirlir. Gappı var, tomotik gappı dirlir. Bu, tomotik cinsinden. Gendiligidinden açılır, gendiligidinden kapanır. Bi gappının önüne geldin mi, cinsini cibiliyetini araştırıcaksın önce. Niden dersen...

— Neysse, diye sözlünü kesti yanındaki, kapıyı bırak da, beşinci katın yolu nere, onu söyle hele.

— Yolu nidecen gardaşım, diyerek düştü önümüze. Aha asansör. Girin içine, basın düğmesine, gendiligidinden gitsin!

Merdivene yönelmeyi kurarken, içeri nasıl girdiğini anlayamadım bile. Sadece asansör kapısının kapanırken çıkardığı sesi duydum. Bastım beşinci katın düğmesine, u. çarçasına çıktık. Küçük kabin

durdu bir yerde. Durdu ya, bekle ki kapısı açılınsın!

— İtek bey, dedi yanımdaki.

İtelim ama, benim bildiğim asansör kapısı, elektrikli trenin kapısı gibi durdu mu, yana doğru kendiliğinden kayar.

— Kayar emme açılmadı işte.

Artık o kadar da bilgisiz değiliz ya! Asansörün durduğu nokta tam çıkış yerine denk gelmemişse, kapısı elbette açılmaz.

— Bak şimdi nasıl açılır!

Üçüncü kat düğmesine bastım, iki kat aşağı inip durduk, kapı gene açılmıyor! İçimi sardı mı bir korku! Yanımdaki benden perişan:

— İnşae bas da, kalsak bile yerde kalalım bey, diye yalvarıyor.

Zemin kata bastım, kapıda gene kımıldama yok!

— Çekeleyelim, dedi yanımdaki.

Çektik, açılmadı.

— İteleylim, dedi.

İttik açılmadı! Görünürde kimsecikler de yok ki işaretle falan yaram dım isteyelim!

— İtelemekle, çekelemekle olmayacak, dedi sonunda. Dua bilir misin?

Başka çare kalmamıştı ama, işin kötüsü onu da bilmiyordum.

— Neysse, dedi. Ben «Allahüla» yı okuyayım, sen salâvat getir.

Pek itikadın olmadığı halde başladık usuldan usuldan hafızlığa...

— Olmuyor, dedi, sesimizi yüksel telim biraz.

Üçüncü salâvatta Tanrıdan önce kahveci duymuş sesimizi:

— Bura yer mi gardaş, aha köşe. de camı var, diyerek açtı kapıyı.

— Yahu, ne meret kapiymış! diye söylenerek adımımı dışarı attı. ken:

— Gappının günahı ne gardaş, diye göğüsleyip yeniden içeri tıktı.

Bastı beşinci katın düğmesine, çıktık.

— Her bi gappıyı açmanın ayrı bi ilmi vardır, diyerek yapıştı tokmağa. Ev gappısı bi türlü açılır, tükkan gappısı bi türlü açılır, asansör gappısı bi türlü açılır.

— Benim bildiğim asansör kapıları...

Kahvecinin şikâyet dinlemeye hiç niyeti yok:

— Tokmağı iki sağa, iki sola gıvırıp da yüklenin miydi, asansör dediğinin gappısı kendinden açılır gardaş!

Gerçekten de şifreli bir kıvrıştan sonra açılıverdi kapı. Herifle durup bilgi yarışı yapacak değilim ya. İstedikim kata çıkmıştım işte! İkisint başbaşa bırakıp, başladım 203 numaralı odayı aramaya...

İki koridor geçtikten sonra baktım, aradığım numara karşıdan göz kırpyor. Sokuldum ki, tanımadığım biri kapıyı zorlayıp duruyor. Beni görünce kapıyı bırakıp, saygıyla ellerini kavuşturdu:

— Nihat beyfendiyle mi görüşüyorsunuz acaba?

Yardım için gönderilecek birini daha bekliyordu galiba.

— Hayır beyefendi, dedim. Ama siz, Rıza bey olmalısınız.

Ben Nihat bey olmadığım gibi, onun da adı Rıza değilmiş.

— Nihat beyin burada bulunduğu nu söylemişlerdi de...

— Valla bana da burası için Rıza beyin bürosu demişlerdi.

— Pekli, ne yapacağız şimdi?

— Bilmem ki, dedim. İster istemez bir kere içeri gireceğiz. Nihat beyle karşılaşsaks, siz görüşürsünüz, Rıza beyle karşılaşsaks, ben görüşürüm.

Uysal adammış:

— Pekli, dedi, kapıyı nasıl açacağız? Ben biraz tıkladım, biraz yüklenim ama...

Koca dairenin en kuytu odasına kapının tıkırtısını nasıl duyar adam? Kahvecinin verdiği derslerle kapı karakterleri konusunda uzmanlaşmaya başladığımdan:

— Siz o işi bana bırakın, deyip

Büyük toprak sahipleri, «Toprak Reformu»nu gerçekleştirecek yeteri kadar toprak yok» diyor, — Gazeteler —

Doktor Yasağı

MUZAFFER İZGÜ

DOKTOR, karımı bir güzel muayene ettikten sonra:
— Evezet, dedi, hanımefendi bundan böyle et yemeyecek...
Sırtımışım... Doktor yüzüme bir tuhaf baktı:

— Neden güldünüz? dedi...
— Yoo, gülmek değil, benim yüzümün şekli her zaman öyledir de doktor bey, dedim...

Doktor, karıma döndü:
— Bakın hanım, ağzınıza et koy-mak yok, anladınız mı? diye tembîh etti.

Karım, oldu bitti eti çok sever:
— Ama, dedi, ben eti çok severim doktor bey.

— Eh, o zaman yaşamayı sevmi-yorsunuz galiba?
Kalktık eve geldik... Bende bir se-viñ, bir sevinç... Amma hiç belli e-der miyim çocuklara. Hepsini başı-ma topladım:

— Sevgili yavrularım, dedim, bi-liyorum annenizi ne denli çok sev-diğinizi. Onun için yapmayacağınız fedakârlık yoktur. Benim de öyle... Bugün doktordan çok kötü bir ha-berle geldik. Doktor, annenize eti yasakladı. Billirsiniz anneniz eti ne kadar sever... İşte bu bakımdan an-neniz şimdi üzüntü içerisinde. Onu daha fazla üzmemek ister misiniz?

Hepsi birden:
— Haayır! dediler.

— Öyleyse yavrularım, siz de di-şinizi sıkacaksınız. Bundan böyle bu eve et girmeyecek... Zavallı, etin ko-kusunu aldığı zaman, ne kadar üzü-lür, ne kadar canı çeker kimbilir?...

Sesime biraz daha anlam katarak:
— Yavrularım, biliyorum, bu sizin için büyük bir fedakârlık amma, ne yapacaksınız ki, burada annenizin hayatı mezbahıs... Onun öldüğü-nü ister misiniz?

Galiba nutuk dokunaklı olmuş ki, dört yaşındakiyle, onbir yaşındaki tane tane dökmeye başladılar. Saçla-rını okşadım:

— Üzülmeyin, bu kara günler de geçer, dedim...

Çok şükür, biz o aydan sonra ka-sabın yüzünü görmedik. Ve de her ay başı, kasabın kocaman defterini açıp, şu kemik parası, şu pirzola pa-rası, şu kıyma parası, hesabını ver-medik... Çocuklara karşı da raha-

tım, et yemiyorlarsa, bunu anneleri için, doktorun emriyle yemiyorlar... Aradan şöyle üç ay kadar geçti, karım:

— Hayri, dedi, şu doktora bir da-ha gitsek, belki et için izin...

— Amman hanım, sen ne diyor-sun, ne kadar çok zaman et yemez-sen sağlığın o denli düzelecekmış, gayret et canım biraz...

— Ama benim canım çok et isti-yor...

— Yooo hanım, senin canın et isti-yiyor amma ben bu kadar çocukla hanımsız kalmak istemiyorum. O kadar çocuğun vebalini yüklenemem. Madem ki bu evin reisi be-nim, et yemeyeceksin...

— Ama çocuklar da...
— Anneleri için et yememişler, fe-dakârlık mı bu yanı? Bırak çocuk-ların kafalarını bozma...

Aradan epeyce zaman geçti, karım yine sızlanmaya başladı... Bu kez, atığım nutuklar, aman hayatını dü-şün, aman çocuklarını düşün, deme-lerim fayda vermedi, soluğu dokto-run yanına aldık. Karımdan önce başladım söze:

— Amman doktor bey şuna bir şeyler deyin, tutturmuş illâ ki et yi-yeceğim diye...

— Hele önce bir muayene ede-lim...

Doktorun muayenesi yarım saat kadar sürdü:

— Hayır, dedi, et yememeye de-vam edeceksiniz...

— Ohhh, çok şükür, demişim bir-den...

Ama lâfın arkasından kırdığım po-tu düzelttim:

— Yâni ya karıcığım, sana uyup da iyi ki bir hatâ yapmamışız, eve et alıp gelmemişim, dedim...

Doktor, reşetesini yazarken:

— Maalesef meyve de yok bundan sonra, dedi.

— Neee? demişim sevinçle...

Amma bereket doktor bunu ters anlamış:

— Üzülmeyin kardeşim, dedi, ka-rınızın hayatı elbette meyve yeme-sinden daha kıymetlidir...

— Yaa yaa, öyle doktor bey...

Amma şey, keşke yiyebilseydi...

— Haayır, katiyetle yasak ediyorum. Bu mide başka türlü düzel-mez. Allah korusun ilerde delinebi-lir, kansere çevirebilir...

— Ne diyorsunuz doktor bey, tüm bunlar meyve yerse mi olur?

— Evet...

— Duydun mu hanım?... Vah ka-rıcığım vah!...

— Aaa, dedi doktor bana ters ters bakarak, karınıza moral vereceğini-ze. Duydun mu bak hanım!... Vah vah!... diyorsunuz. Madem o kadar karınızı düşünüyorsunuz, siz meyve-yi ondan gizli gizli yiyin...

Hemen karımın omuzuna elimi at-tım:

— Ne demek doktor bey, dedim, hiç yememek de olur.

— Onun arasını ben bilmem...

Eve geldik... Yine çocukları ötesi odaya topladım. Yüzüme çok hazin bir anlam, sesime de dokunaklı bir ton vererek:

— Yavrularım, diye söze başla-dım... Biliyorum, annenizi hepiniz çok seviyorsunuz... Ne demişler, an-ne gibi yarı olmaz, Bağdat gibi diyar olmaz demişler atalarımız... Aaaah aaaaahh, keşke şu anda benim an-nem de sağ olsaydı... Bugün doktor ne dedi biliyor musunuz, artık bu kadın meyve de yemeyecek, dedi. Meyve yerse, ilerde midesi deline-bilir, hattâ buralardan irak kanser bile olabilmış... Onun için bundan sonra...

Lâfın gerisini büyük oğlum ta-mamladı:

— Desene baba bundan böyle mey-veye de veda ediyoruz...

— Annenizin hatırı için çocuklar, dedim...

Düşünün, sizlerin elinde kocaman bir şeftali, yahut elinizde kocaman bir karpuz dilimi, zavallı anneniz...

Gözlerim yaşlandı, kesik kesik ko-nuştum:

— Canı çekmez mi zavallının?

Hepsi de başlarını salladılar...

Ben ellerimi açtım yukarıya:

— Yüce Tanrım, şu çocuklara acı, karımın midesine sağlık ver, bol bol meyve yesinler...

O günden sonra çok şükür bizim eve meyve de girmemeye başladı. Ulan neymiş be, meğer bizim ay-lığın hemen hemen dörtte biri mana-va gidiyormuş. Amma, o günden sonra manav da hava almaya başla-

dı... Arada bir karım:

— N'olursun şöyle bir parçacık karpuz...

— Yoo hanım, doktorun sözünden dışarıya çıkamam ben... Bana sen gerekilsin. İnşallah bir iyi ol, on-dan sonra bir dilim değil, otur bir başına bir karpuzu temizle, ama şimdi zırnık desen yok...

— Bâri çocuklar...

— Yooo, ona da razı olamam...

Çocuklar anneleri için fedakârlık yapmalıydılar. Yarın büyüdüncü bol bol yerler...

İki yıl kadar da öyle idare ettik... En sonunda yine karımın dırdırı yüzünden tekrar doktora gittik... Ben içimden boyuna:

«İnşallah bu sefer de doktor, pi-rinci, mercimeği, ne bileyim ben, pahalı ne varsa onları yasaklar» di-yordum.

Doktor bizim hanımı iyi bir mu-ayeneden geçirdikten sonra:

— Çok güzel, dedi... Bundan sonra hanımınız istediğini yiyebilir, mide iyice düzelmiş...

Ben heyecanla:

— Ne diyorsunuz doktor bey? de-dim...

— Şırama canım öyle, ne heyecanlanıyorsunuz? dedi doktor. Elbette insan ettiği pehrizin faydasını gö-recek...

Şaşırmışım:

— Şey yâni doktor bey, şimdi hiç ama hiç zararı olmaz mı elin bizim hanıma?

— Katiyen...

Elimde değil, ağılar gibi:

— Yapmayın doktor bey, dedim...

Karıma döndü doktor:

— Beyniz sizi çok seviyor, dedi...

— Amman doktor bey, karım için her şeyi yaparım, dedim... Şimdi meyve de yiyebilecek mi?

— Elbette...

Yanmış, bitmiş olarak kıttım dok-torun muayenehanesinden... Nereye gideceğimizi elbette belli. İlkın ka-saba, iki kilo pirzola, sonra mana-va, beş kilo şeftali, iki kilo erik, üç kilo armut, dört kilo kiraz, koca bir sepetle eve...

Pişirdik pirzolayı...

Amman, çocukların hiçbirini yanaş-mazlar oaktan yana... Yahu amman bu çocuklara ne oldu. Hepsi odala-ra kaçır, kapıları sıkı sıkı örterler...

— Haydi çocuklar, pirzola piştili...

Hepsinden aynı cevap:

— Aman açma baba kapıyı, koku-sunu duymak istemiyoruz...

— Oğlum pirzola...

— Aman baba rica edelim...

Ekmegin arasına biraz koyup, u-faklığın önüne dayadım.

— Baba yiyemem...

— Oğlum ilâç değil...

— Babacığım n'olursun yiyemem.

Baktım, karım da iki kilo pirzola-dan ancak bir kaç lokma almış.

— Hanım bâri sen ye...

— I-ih, fazla yiyeceğime...

— Yahu yapmayın...

— Ayol yiyeceğim işte, tiksini-mişim, bilmem belki de unutm-a-şum...

— Hay Allah sizden razı olsun, şey, Allah müstehakkınızı versin be, hiç et yemez mi?

Ben ağzıma attım bir lokma... U-lan aman, sahiden ben de yiyemiyorum et be, kokusu bir tuhaf geli-yor... Yahu bu ne mutluluktur be!

— Haydi yavrularım meyve yi-yin... Kiraz, erik, şeftali falan filân...

— Elini süren yok...

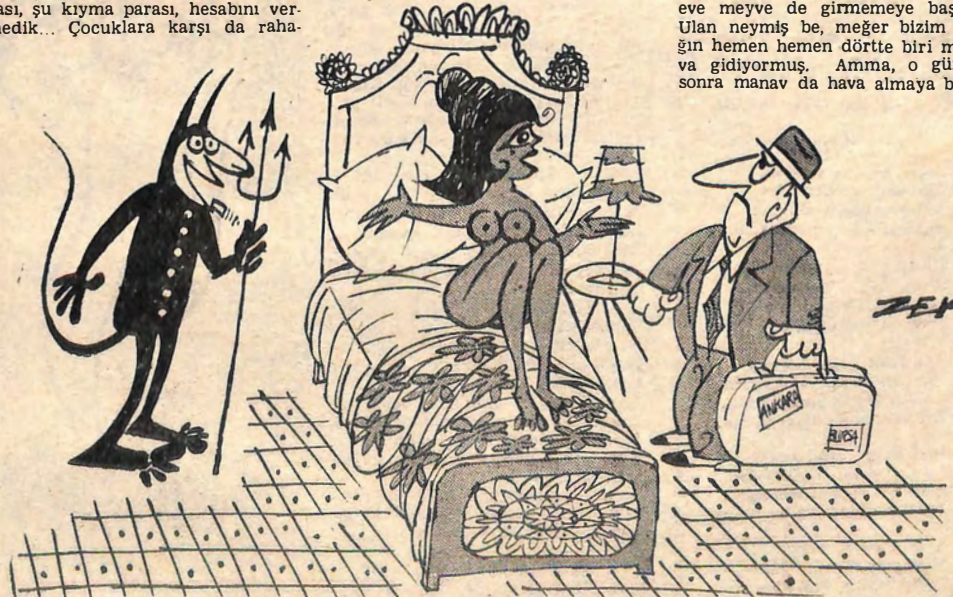
— Oğlum yiyin, bakın ne güzel ki-razlar!

— Yok baba...

E vallahi çocuklar meyvenin tadı-nı da unutmışlar. Kimi kirazı tattı, ot gibi kokuyor dedi, kimi eriği tat-tı, ekşi hamur kokusu geliyor. de-di, kimi şeftaliyi tattı, amman bu tuylu şey, tüylerimi diken diken e-di-yor, dedi...

Hani ya, Allah her kuluna böyle mutluluk ihsan etmez. Çok şükür biz böylece doktorun sayesinde et derdinden de, meyve derdinden de kurtulduk.

Muzaffer İZGÜ

— Ne kızırıyorsun... Kırk yılda bir şeytana uymuşum çok mu ayol?..

GÖRÜNTÜLER

Birisi kız, birisi erkek... Aynı dairede çalışıyorlar ilcisi de. İkisi de bekâr... Yirmibeşi kıl payı geçmiş kızın yaşı. Yirmibeş yaş, tehlikeli bir dönemin başlangıcı kızlar için. «Evde kalmak» korkusunun ilk çırpıntıları, bu yaşla başlıyor. O yüzden de, akli fikri hep evlenip yuva kurmakta kızın. Beraber çalıştığı erkekle tamamladığı, mizansenler yaratıyor beyinde. Örneğin; uysal bir ev erkeği olarak düşüyor onu. Şöyle evine zamanında gelip, pijamalarını giyen ve de günlük gazetesini tetkik eden sıradan bir ev erkeği olarak. Ara sıra da, başını dizine koyduğu oluyor kocasının. O sahne, bir başka mutluluk doğuruyor yüreğinde. Gülmeye merkezine bir emir: Gülüyor...

Erkekse, bir başka anlamda yorumluyor o gülümsemeyi. «İşler yolunda» diyor, en basitinden. Ya da kız «Yeşil ışık...» yakıtı diyerek, hikâyesinin sonucuna doğru yürütüyor, beyindeki görüntüleri. «Bir akşam yemeği» diyor. Sonra, Cengiz'in boş daire. Elini cebine sokup, şakırdatıyor anahtarları. Anahtarlar, «GONG» sesi gibi geliyor kulağına. Eldivenlerini giyiyor. Gardını abıyor. Ve hakemin, kalın tok sesi:

— BOKS...

İlk kroşe yerini bulduğu için sevinçli. O da sevincinden gülüyor. Tıpkı, kızın güldüğü gibi...

Üç yıldır birlikte yaşıyorlar o adamla. Sız buna, en bayağısından «Metres hayatı» da diyebilirsiniz. Evlenmenin sözünü bile etmek istemiyor erkek. Kız'sa, derinden derine bir özlem ve çaresizlik içinde. Adamın iyi bir sosyal yeri, geniş bir çevresi var. Üstelik, paralı da. Kız da, ona aldanmış taa başlarda. Şimdi ise kopamıyor bir türlü. Huyunu, suyunu almış. Yıllardan beri, düşlediği bir hayatı yaşıyor adam ona. Üstelik, dönülmesi imkânsız bir de hatâ işlemiş. Anası, babası baskı yapıyorlar durmadan:

— Evlen... diye.

O istemez mi evlenmeyi. Ama adam hiç oralı değil. Bir de çevresi var. Çevresinin alaycı bakışları var. Ne yapsın? Dişinden, tırnağından artırp, en pahalısından hediyeler alıyor kendi kendisine. Sonra da, «O aldım» deyip, yutturmaya çalışıyor çevresine. Oysa, çevresi farkında her şeyin. Yüzüne bir şey diyemiyorlar pek. Ama arkasından:

— Enayi, diyorlar. Aldattım mı sanıyor acaba?

Dört kadın. Dört kadının olduğu yerde, dördün karesi kadar konuşma, ses, gürültü. Konu, kocaları... Düzeltelim; kocalarının kuvvetini anlatıyorlar birbirlerine. Daha kısası, kocalarının yarıştıyorlar. Küçük çocukların, idrar yarıştırdıkları gibi. Ne yersiz bir konu, ne boş bir enerji harcaması. Ama anlatamazsınız ki... Birisi:

— Bir oturuşta, iki pilliç yer, diyor.

Ötekisi:

— Çok bakar kendisine, reğersiz, balsız kahvaltılı sofrasına oturmaz. Bir diğeri:

— Her sabah, jimnastik yapar...

Ve heyecan dolu gürültüler içinde, sürdürüyorlar konuşmaları. Toplumumuzun geri kalmışlığını belirleyen özelliklerinden birisi de bu olsa gerek. Bedeni kuvvete değer vermek, öncelik ta-namak. Kistas bu olunca, ister istemez soruyor kişi:

— Ya kafa doluluğu?

Cevabını, dört kadının konuştuıkları konu seçiminde bulmak mümkün. Kafaya bağlı olmayan bir kuvvetin, hiçbir işe yaramadığını anlayabilecek bir olgunluğa ulaşamadık toplum olarak. Bu da yine, kafa yerine, kuvvet yarıştırmamızdan olsa gerek.

Ersen TOLUNAY

Oduncu — Daha iyi ya, alanlar hem suyundan, hem ateşinden faydalanır!..

Amerika'nın isteği üzerine, Türkiye'de haşhaş ekimi yasaklandı. — Gazeteler —

— Artık yok esrar Coni.. Nikson amcamız dalgamıza taş attı!..

Acele yetiş, patron...

Yeni mal almak için, mevsim başı, dükkâna,

Yaşlı tüccardan biri, taşradan çıkar yola.

İstanbul'da işleri, çok vakit isteyecek,

Bu arada mağaza elbette işleyecek,

Yola çıkmadan henüz, bizim ihtiyar tüccar,

Gerekli emirleri dinler, küçük tezgâhtar.

«— Piyasayı tam kolla, fiyatları her gün sor,

Bizim için önemli, ne inip ne çıkıyor...

Özellikle yünü ve ipekli kumaşlarda,

Her değişen fiyattan haberim olsun burda.

Bir telle bildirirsin, yahut da bir telefon,

Rakipleri geçelim yenilikte bu sezon...»

Patron uğurları ya, içinde var bir sızi

Çünkü yalnız kalmıştır, genç ve güzel karısı...

Patronun gitmesinden henüz birkaç gün sonra,

Kapısının önünde durur ağzın bir zorba.

İri yarı bir adam, gerçek bir külhanbeyi,

Bir yandan zili çalar, hem dikizler köseyi,

Bıyıklar pala pala, sinekkaydı tıraşlar,

Şak şak diye ünüyor tesbihte iri taşlar...

Hamından önce fırlar bizim küçük tezgâhtar,

Emaneti koruyan bir yiğit gibi sorar:

«— Arzunuz ne efendim, kimi istiyorsunuz?

Patronum İstanbul'da, belki biliyorsunuz...»

Külhanbey şöyle yan yan, bakar azarlar gibi,

«Amcamın kızdır» der, «Haber ver geldiğimi.»

Zaten kapı açılmış, genç kadın görünmüştür,

Gülüştür, kahkahadan, fiskosa dönmüştür...

Saf tezgâhtar düşünür: «Senelerdir burdayım,

Böyle amcazade'ye yeni rastlamaktayım...»

İç i içine sığmaz, mağazayı kapatır,

Sessizce girer eve, biraz kulak kabartır,

Yatak odasındadır, sözde amcazadeler,

İki âşık başbaşa, dünyadan âzâdeler...

Dübbün eder gözüne, anahtar deliğini,

Ne kadar saf olsa da kavrak inceliğini.

Anlar ki tava çoktan sürülmüştür fırına,

Giysiler yavaş yavaş başlamıştır sıyrılmaya,

Hanım ipeklileri çıkarıp fırlatmakta...

Erkek, yünülerini aşağı sıyırmakta...

Daha fazla duramaz, koşar postabane'ye,

Patronuna tel çeker, durum değişti diye:

«... Yünülerde düşünme var, ipekliler fırladı,

Ama Hanım işleri çok iyi ayarladı;

Piyasada, fiyatta değişen başka şey yok,

Acele yetiş Patron, vaziyetler çok bombok...»

Fikret YILMAZ

Yazısız

PAZARTESİ :

Ardından...

Yoğurt imalâthanesi olarak seçtiğin göle maya çalarak, seni bir kez daha andık Hocam.

Ne var ki göl, gene bıraktığın gibi... Ne renginde ağarma var, ne suyunda durulma...

Gücenme ama çalmakla, çırpma. la olmayacak bu iş.

Şayet, «Göl, yoğurtçulukta kullanı-

lacak» diye vasiyet etmeseydiniz siz; çoktan kuruturdu sütçülerimiz!

Zira süt olmaya elverişli de, yolda gelmiyor mübarek!

SALI :

Temsilen

İngiliz Parlamentosunun tek başkan milletvekili olan Kuzey İrlanda.

lı Devlin'in, evlilik dışı hamile kalışı, dünya basınında geniş yankılar uyandırdı.

Ve hemen başladılar tahmine: «Gelecek seçimlerde kazanma şansı ne olabilir» diye.

Yahu bırakın Allah'a şükür şu kız çağız!

Ülkede çıkan her silâhlı çatışmadan sonra, «Kuzey İrlanda yeni olaylara gebe!» diye yorum yapanlar sizler değil miydiniz?

Tahmininiz çıktı işte. İrlanda'nın mini etekli milletvekili, ülkesinin gebeliğini parlâmentoya en kısa yoldan getirmenin çareleri. ni aradı, önerge vermek yerine hâmile kaldı!

ÇARŞAMBA :

Göz yerine...

Haberi, «Tıpta büyük bir başarı» diye sunan gazete, altına şu başlığı koymuş: «Görmeyen iki gözden, gören bir göz yapıldı.»

Elbette büyük bir başarı. Fakat bizleri sevindirecek türden değil.

Malûm, göz değil, kafa yokluğundan kıvranıyoruz biz.

Çalışmayan beş kafadan, çalışan bir kafa yapmak başarılıydı an, inan cennete döner vatan!

PERŞEMBE :

Ne dersiniz?

Reklâm programları bitti, kalan dakikaları doldurmak için radyo, dinlendirici bir müzikle, eğitici anonslara başladı:

«En büyük nimet olan suyu, israf etmeyelim.»

Ardından «Tınnn», haberler:

«Yarın Ankara'nın üç semtinde, on saat süre ile sular kesilecek!»

Haydi gelin de sayın ilgilinin duyuma gücü ile, karar verme yeteneğine hayran olmayın bakalım! Saniye sürmedi vallahi!

Anonsu dinlemesiyle, israfı önlemesi!...

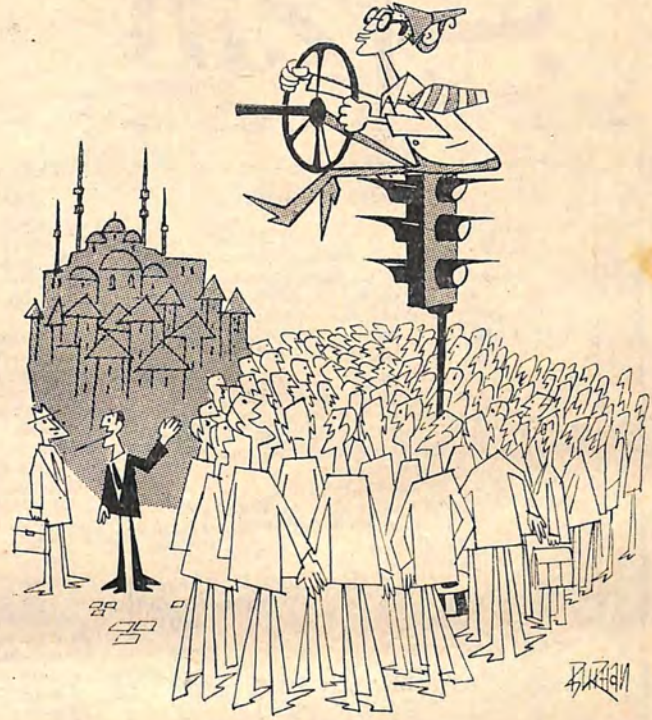
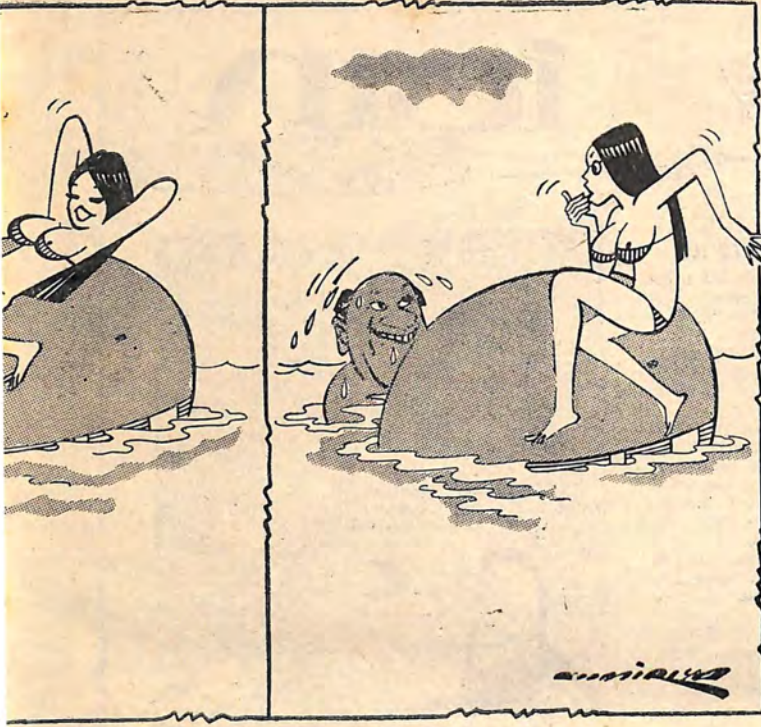
CUMA :

Yandı!

İstanbul Belediye Başkanı Atabey, bütün servetini bir zamanlar çalıştı-

— Karışma Allahasen karıcığım... Ne tarafa atlayacağıma da ben karar vereyim!..

1812

ğı hastaneye bağışlamış.

Oh oh, diyeceğiz ama, pek iyi anlayamadık ki... Hangi serveti bağışladı acaba?

Kendininkini mi, kentininkini mi? Hoş hangisi olsa hastanenin kasasına girecekler belli.

Kişisel servetiyse, bir miktar tasarruf bonosuyla, alacak makbuzlarını verecektir; şehrindeki ise icra dosyalarını devredecektir!

CUMARTESİ :

Nedeni var mı?

Geçtiğimiz haftanın dünyayı üzüntüye boğan en önemli olaylarından biri de, uzayda kalma rekoru kıran üç Sovyet kozmonotunun acı sonu!

Tahmin üstüne tahmin yapılıyor, hâlâ görüş üstüne görüş ileri sürülüyor. Ölümünün nedeni araştırılıyor yanı.

Bilmeyecek ne var?

İç ve dış kavgaların ardı arkası kesilmeyen dünyamızdan uzaklaşın. ca gerçek yaşamın mutluluğunu tadıp zevkten bittiler; yeryüzüne dönerken kalbten gittiler!

Adamcağızlar, «İneceksiniz» komutu verildikçe, «N'olur biraz daha kalalım» diye babalarının hayrına yalvarmıyorlardı yer istasyonuna.

PAZAR :

Aktarma

Devlet kuruluşlarının zarar etmesiyle, belediye otobüslerinde balık istifi gitmesinden şikâyetçi olanlara müjde!

Bundan böyle Devlet Demir Yolları kâra geçecek, İETT taşıtlarında

vatandaş insan gibi yolculuk edecek.

Zira yüzde seksene yakın zam gö. rünce İETT. biletleri, millet istilâ etti trenleri!

Aldanmayın

Önümüzdeki gazeteyi birlikte okuyalım:

«Kanun adamı»

Durun canım, hemen girmeyin araya. Bu kanun adamı bizdeki asa-

— Zavallı Hüsni bey, trafik hastalığına tutuldu!..

yişi sağlamaya çalışanlar değil.

«Düşman yuvası»

Yok yok, aşırı uçları barındıran derneklerden bahsetmiyor.

«Zalimler»

Değil birader, milletin ekmeğiyle oynayanlar değil.

«Aklını arayan adam»

Politikacı mı?... Yok yahu, ilgisi yok!

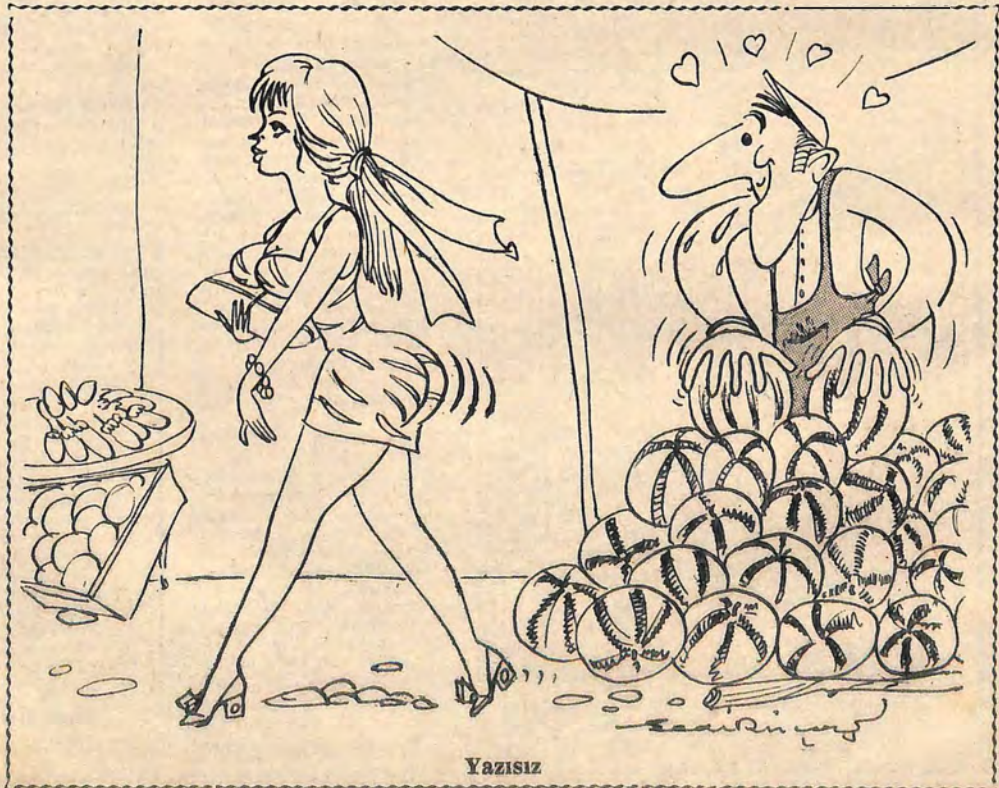
«Kardeşler çetesi»

Vallahi, billâhi yanılıyorsunuz. O aklınıza gelenler değil.

Ne krediyle ilgili okuduğklarınız, ne haksız kazanç sağlamakla...

Önümüzdeki sezon seyredeceğimiz filmlerden bazılarının adlarını okuyalım diyoruz ama bırakmıyorsunuz ki...

Vedat SAYGEL

SİZİN İÇİN

SONUNDA BİLDİ!

Edebiyat dersinde, Cahit Sıtkı Tarancı'nın «O tuzbeş Yaş» şiirini inceliyorduk. Öğretmen:

«Şakaklarına kar mı yağdı ne var
Benim mi Allahım bu çizgili yüz?
Ya gözler altındaki mor halkalar?
Neden böyle düşünün görünürsünüz
Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?»

bölümünü okuduktan sonra tahtaya kaldırdığı öğrenciye şairin ne demek istediğini sordu.

Bizim arkadaşta ses yok!

— Söylesene oğlum, ne var düşünüp duracak? İnsanın şakaklarına kar yağması ne demektir, neyi belirtmek istemiş şair?

Oğlanın ağzını bıçak açmıyor!

Yardım amacıyla biraz daha açıkladı öğretmen:

— Bir insanın şakaklarına kar yağarsa ne olur? Arkadaş, cevabı verdi:

— Uşur efendim!

Aslanlı Köyü İlkokulu Öğ.
Nuran TİĞLİ
NAZILLI

TEMİZLENSİN DİYE

Köylünün biri şehre iner. Elindeki elektrikli traş makinesini tamir ettirmek için bir elektrikçiye girer:

— Usda, der, şuna bir bakıver hele irahatsızlığı neymiş!

Sonra elindeki makineyi uzatır. Usta, eline alır bir bakar, iyice merak eder, hiçbir şey anlamaz

— Bak emmi, der, sorması ayıp ama bu neden böyle yamru yumru oldu?

Köylü anlatmaya başlar: — Ben bunu alalı daha bir ay bile olmadı. Bir gullandım eyi, iki gullandım eyi, üç gullandım eyi, ama dördüncü gullandım da traş edeceği yerde yüzümün derisini soydu.

Ben de her halde bunun içi dolmuştur diye düşündüm. Temizlensin diye bir güzel gaynatdım. Sonra da kurusun diye sobanın

altına sürdüm, işte orda böyle yamru yumru oldu, paslandı.

Turgay ÜLSEVER
Aydınheveler Eğmeli
Sok. No: 20A/6
ANKARA

AKASYA AĞACI

Arkadaşım Emin, kız arkadaşları ile olan randevusunda yine atlatılmış, duvarla 15-20 dakika bekletilmişti. Bunu öğrenen arkadaşları Şükri, Emin'e rastlayınca sorar:

— Emin, duydun mu? Belediye yollara ağaç dikmeyecekmiş artık.

Emin safca sorar: — Niye dikmeyecekmiş?

— Durakta ekilen ağaçlar, dikilecek akasyalar, dan daha fazla gölge verdiği için olacak.

Tahsin ANTMEYER
Mevlânakapı Cad. No: 70/2
D. 5 Şehremini/İST.

AYLIĞIM YOK Kİ KESSİNLER

İkisi de köyden gelip hastanede çalışmaya başlamışlardı. Ahmet daha becerikli olduğu için hastane idaresi maaşa geçirilmiş, Hasan ise şimdilik staj mahiyetinde ücretsiz çalışıyordu.

Bir kaç defa dikkatsizlik neticesinde kırılmış olduğu cam, tabak ve saire gibi eşyaların bedelleri Ahmet'in maaşından kesildi. İki için oldukça itinalı hareket ediyordu.

Gene bir kaza sonunda üzgün olarak koğuşa geldiğinde Hasan gülmeye başladı.

Ahmet Hasan'a çıkıştı:

— Ne gülüyorsun lan?

— Sana gülüyorum, dedi Hasan. Sen benden a- çıkıgöz olduğun için maaşa geçirdiler, şimdi de kırıklarını maaşından kesiyorlar.

Bir gün yemekhanede Hasan'ın buluşuk tabaklarını toplayıp üst üste yığıldığını gören Ahmet:

— O kadar tabağı götüremezsin, birazını bırak, dedi. Hasan ise:

— Niye götürmeyeceğim, aslan gibi götürürüm, diyerek başını gururla kaldırdı.

— Allah versin, dedi Ahmet, ama pek gözüm tutmadı.

Hasan üstüste duran tabaklarla dolu tepsiyi omuzuna alıp kapıdan çıktı. Aradan bir kaç dakika geçmişti ki merdivenlerden gök gürültüsüne benzeyen bir şangırtı ve bir haykırma duyuldu.

Ahmet koşarak dışarı çıktığında, Hasan merdivenin ortasındaki sahanlıkta kırılan tabak parçalarının arasında oturmuş şaşkın şaşkın etrafına bakınıp duruyordu.

Sesi duyan personel ve hastalar etrafında gülmekle acıma arasında bakışlarla Hasan'ı süzüyorlar.

Bir müddet sonra Hasan'ın başı sarılı olarak koğuşa girdi, o kadar dertli, o kadar acınacak halde idi ki dokunsalar ağlayacak durumdaydı.

— Hemşeriler size Allahsımarladık demeye geldim.

Hepsi birden neden diye sordular.

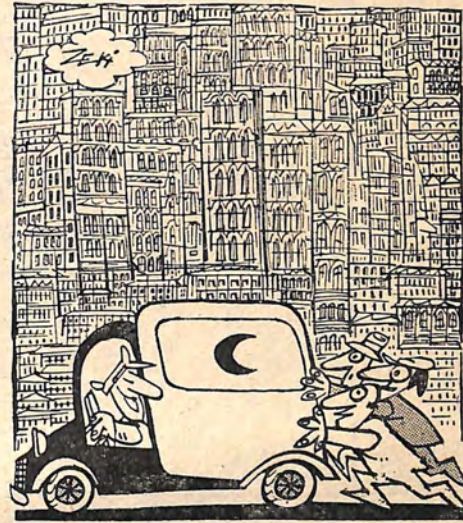
— Ahmet'le güllüp eğleniyordum, onun aylığı kesile kesile adam oldu. Keşke benim de aylığım olsaydı da kesselerdi.

— Senin aylığın yok ki kessinler.

Hademe namzedi Ahmet gözlerinin yaşını silerek:

— İyi ya, aylığım olmadı için sen adam olmazsın diye benim de ümidi mi kestiler.

M. Sait KIRBAĞ
E. K. İ. Bartın/AMASRA

— Biraz daha hızlı beyler... Acil vak'a bu!..

BAKKAL AMCA...

Saat 18,45 sıraları idi. Bize gelen komşumuz bakkal Haydar amca ve bakkal bakkal oturmuş konuşuyorduk. Kardeşim Hasan konuşmalarımıza kulak misafiri olmuştu. Annem ise çay hazırlamakla meşguldü.

Bir ara haberleri kaçırıp mayahım diye açık bıraktığımız radyoda «Bakkal amca, iki bisküvi istiyorum» diye bir çocuk sesi işitildi. Annem, elinde üç bisküvi olduğu halde odaya girerek:

«— Utanmaz çocuk, evimizde bisküvi yok mu? Al zıkkımlan! diye kardeşime çıkıştı.

«Bakkal amca iki bisküvi istiyorum» sözünü kardeşimin söylediğini sanmıştı.

Tabii bize, konuşmayı

birakıp gülmek düşmüştü. Annem bir şey anlamadan mutfağa dönünce dana çok gülmüştük.

Zeynel KILIÇ
Mutluca İlkokulu Öğ.
Solhan/BİNGÖL

İKİZLER

Üçbuçuk yaşlarında olan ikiz kızlarımızdan Filiz ile annesi şakalaşıyorlardı: — Kızım neden sen geldin, biriniz kız, öteki kardeşinin erkek olmasını ne kadar isterdim biliyor musun?

Filiz, yaşından ümit edilmeyen bir ciddiyetle: — Sen acele ettin anne, ben erkek arkadaşımı da alıp gelecektim, dedi.

Atilla KAYA
6483. Salmünster
Frankfurter Str. 58
ALMANYA

HESAP!..

Ekmeğin kıt olduğu bir zamanda. Üç arkadaş maç dönüşü güç belâ ekmeği alıp, karınlarını doyurmak için bir lokantaya gittiler.

Lokantanın pencere kenarındaki masalarından birine kuruldular. İçlerinden biri, yakınlarından geçen bir garsona seslenir:

— Garson bey...

— Hop hop beyim...

Garson uzaklaşır, gider. Arkadaşlar lâfa dalarlar. Az sonra aynı garson yine yanlarından geçer. Seslenirler:

— Garson bey...

— Alesta beyim.

Garson yine uzaklaşır. Arkadaşlar yavaştan yavaştan ekmeceklerini yemeye başlarlar. Garson yine yanlarından geçerken seslenirler:

— Garson bee...

— Hop hop be beyim.

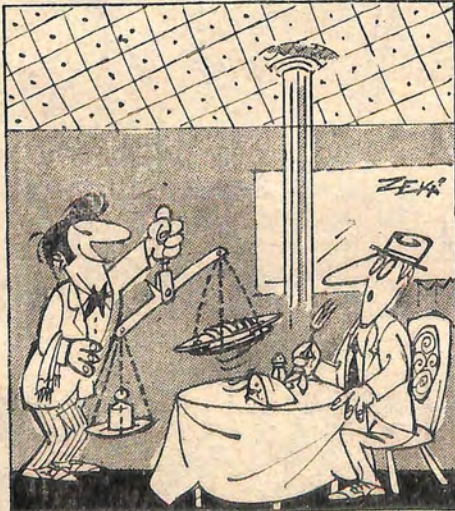
Arkadaşların kafaları bozulup kalkarlar. Kapıdan çıkarırken kasiyer sorar:

— Hesap efendim?...

— Yaz bey... İki hop hop, bir alesta. Ekmeği

bizden! deyip çıkıp giderler.

A. Talha AKMEHMET
Kızıltoprak Bostan İç. Sarı Lâle
sokak, Dostlar Apt. Daire: 3, Kadıköy/İSTANBUL

Garson — Şimdi inandınız mı yemeğin ağırlaşmadığına?..

«Kadınlar öyle yaratıklar-
dır ki giyinirler, gevezelik
ederler ve soyunurlar...»

BAY ve bayan George Darnell, (kadının adı Elsie idi, ma-
mafih bu o kadar önemli
sayılmaz) evlendikleri zaman ba-
layı için bir dünya turu yapmış
lardı. Evliliklerinin yirminci yıl
dönümünde yeni bir balayı yap-
ma fırsatı buldular. Bey George
evlendiği zaman otuz yaşınday-
dı. Bayan Elsie ise yirmi. İkinci
balayı sırasında George elli ya-
şına gelmişti. Elsie ise kırk.

Bu korkunç kırk yaş (Bu kor-
kuncuk daha çok kadınlar için
söz konusudur) Elsie'yi büyük
hayal kırıklığına uğrattı. Çünkü
ona hiçbir şey getirmede. Daha
içtenlikle söylemek gerekirse i-
kinci balayına çıkış tam üç haf-
ta olduğu halde hiç ama hiçbir
şey olmadı.

Sonunda Kalküta'ya ulaştılar.
Bu bir öğle sonuydu. Otele gidip
kılık kıyafetlerini söyle bir dü-
zelttiler ve şehirde küçük bir ge-
zinti yapmaya karar verdiler.
Böylelikle Kalküta'da kalacakla-
rı yirmidört saati en iyi şekilde

değerlendireceklerini düşünmüş
lerdi.

Konuşa konuşa pazar yerine
kadar yürüdüler. Pazarda önün-
de kalın bir kordon yumağı bu-
lunan ve flüt çalan bir Hintli
gördüler. Yanında ipe tırmanan
bir küçük çocuk vardı. Öyle bü-
yük ve anlaşılmaz bir gösteri de-
ğildi yaptıkları. Aksine gayet sa-
de ve basit bir numaraydı. Fakir,
kordon yumağı ayaklarının ucun-
da yere oturmıştı. Flütüyle ga-
yet basit ve küçük bir müzik par-
çasını aralıksız çalıyor, kordon
yavaş yavaş kalkıyor ve dimdik
oluyordu.

Gördükleri, Elsie'ye parlak bir
fikir vermişti. Fakat kocasına hiç
bir şey söylemedi. Birlikte otele
döndüler. Akşam yemeklerini
hemen yediler. Sonra da her za-
man olduğu gibi kocasının saat
dokuzda yatmasını bekledi.

Önce odadan çıktı yavaşça,
sonra otelden. Bir taksi şöförü
buldu. Bir de tercüman. Doğru
pazar yerine gitti. Fakir hâlâ o-
radaydı.

Tercümanın aracılığı yardımı-
yla flütle aralıksız çalınan ve kor-
donu dikleştirten parçayı çalma-
yı öğrendi.

Otele geri döndü. Kaldıkları
daireye çıktı. George, yine her
zamanki gibi derin bir uykuday-
dı. Yatağın ucuna ilişti ve öğren-
diği o küçük havayı flütle çalma-
ya başladı. Parça sona erdikçe
tekrarladı, sonra gene tekrarla-
dı.

Bir süre müzik devam ettikten
sonra kocasının üstündeki örtü
yavaş yavaş yükselmeye başla-
mıştı.

Kâfi derecede yükseldiğine ka-
ni olduktan sonra Elsie bir se-
vinç çığlığı attı ve kocasının üs-
tündeki örtüyü yere fırlattı.

George'un pijamasının kemeri
dimdik duruyordu.

Fransızcadan çeviren:
Baha ORAL

BOĞAZ MÜTEHASSISI!

FUTBOL ALFABESİ

- A. Antrenörler profesyoneldir bizde, idareciler amatör
İşte bu yüzden tekler durur futbol denen motor...
- B. Bonservisini aldı mıydı kulübünden bir futbolcu
Olur kulüpten kulübe ezeli bir yolcu...
- C. Cambazdır biraz her topçu sahada
Ve de transfer denilen pazarda
Paranın ucunu göstermeyiver
Perende de atar, takla da...
- G. Çalındır futbolcularımızın bütün hastalığı
Çalım yaparak kazanacağım sanır ünü ve krallığı...
- D. «Demedim mi nazlı yârim ben sana»
Keramet kafada değil artık, ayakta.
Sözüm kulak vermezsen sen bu kafayla
Asla başarılı olamazsın hayattal...
- E. Eşofmanı giyip de çıktın mıydı antrenman diye sahaya
Yem'e gerek yok hiç, kızlar hemen takılır oltaya...
- F. Futbolcu ol, eğer el üstünde gezmek istiyorsan
Yorma kafanı boş yere okumakla, ayaklarını kullan!
- G. Gol üzerine kuruludur futbolun bütün temeli
Oyuncunun da taraftarın da goldür bütün emeli.
- H. Hangi yana baksan hep sportmen kişilerle dolu
Çünkü spordan geçiyor artık ticaretin yolu...
- I. İpissiz kalmış konferans salonları
Ama dolup taşıyor spor sahaları...
- i. «İşin yoksa şahit ol, paran çoksa kefil ol»
Mesleğin yoksa topçuluk et, vaktin çoksa stada dol.
- K. Karambol olur sahada, top kaleye girer
Karambola kaptırma kendini, cepten cüzdan gider!
- L. Lâle gibi kızarmış yüzler, yağıyor taşlar ve küfürler
Oyuncularına tezahüratta bulunuyor seyirciler!...
- M. Maç hevesi öyle bir yayıldı ki memlekete
İn cin top oynuyor kütüphanelerde!...
- N. Nereden geçti bize şu futbol denen nesne
Taraftarlar hasta oldu, stadlar hastane!...
- O. Ofsayde düşmemek gerek maçta ve hayatta
Çünkü ofsayde düşürmek çok revaçta!...
- Ö. Övülmek mi istiyorsun herkes tarafından
Bırak artık okul, cami yapırmayı,
Spor kulübünde idareci ol, bas parayı!...
- P. Profesörüdür profesyonel futbolcular topçuluğun
Ve de transfer zamanında cumburlopluluğun!...
- R. Râm olalı ayak oyununa öğrenciler de
Spor - Toto sonuçlarına döndü karneler de...
- S. Spor - Toto çıktı herkese spor ve ümit serpti
Yarım bir aklımız vardı, o da oraya gitti...
- Ş. Şampiyonluk perisini yakalayayım diye girdi kulüpler borca
Sonunda çoğunun eline bir tek şey geçti: Hava cıva!...
- T. Türkiye liglerinde tam bir takım enflasyonu var
Taraftarlar ateşli, kasa boş, bütçe desen çok dar!
- U. Uç babatorik uç, ama kaçamazsın
Taş, sopa, küfür, dayak derken
Ne kadar güzel oynasan bile
Deplasmanda puvan alamazsın!
- Ü. Üzülmeye babası, oğlum sabah akşam top peşinde diye
Futbolcu olur bir gün, seni de çıkarır düzlüğe...
- V. Valiler bile futbol için fazla mesai yapıyor (!)
Köyler unutulurken maçları şerefendiriyor...
- Y. Yayıldı dört bir yana futbol sevgisi
Doktorlara bak, yapıyorlar top tedavisi (Maç yâni!).
- Z. Zararın neresinden dönülse kârdır demişler
Belli ki o sözü futbol icat olmadan söylemişler!...

Erhan TİĞLİ

LÜTFİYE SERPER

“STÜ başı amonyak ve kolonya karışımı kokan Lütfiye Serper'in hayatı tam bir melodramdır... Bir Eylül gecesi bekçi Hurşit tarafından yakalanan ve evden kaçtığı için Hurşit ve iki sivil arkadaşı tarafından en ağır şekilde cezalandırılan Lütfiye, Yüsa tepesine götürülmüş ve erkekler, kendilerine tabiat kanununun verdiği hakkı kullanarak Lütfiye'yi ziyan etmişlerdir. Lütfiye dağ başın da perişan bir halde bırakılmış, bu da yetmiyormuş gibi çoban köpeklerinin vahşi hücumuna uğramış ve muhtelif yerlerinden ısırılarak komaya girmiş, fakat mesut bir tesadüf olarak oradan arabasıyla geçen merhametliyle tanınmış zenginlerden Osman Sütlükahve tarafından kurtarılacak, Osman beyin Osmanbey'deki apartmanına götürülmüştür.

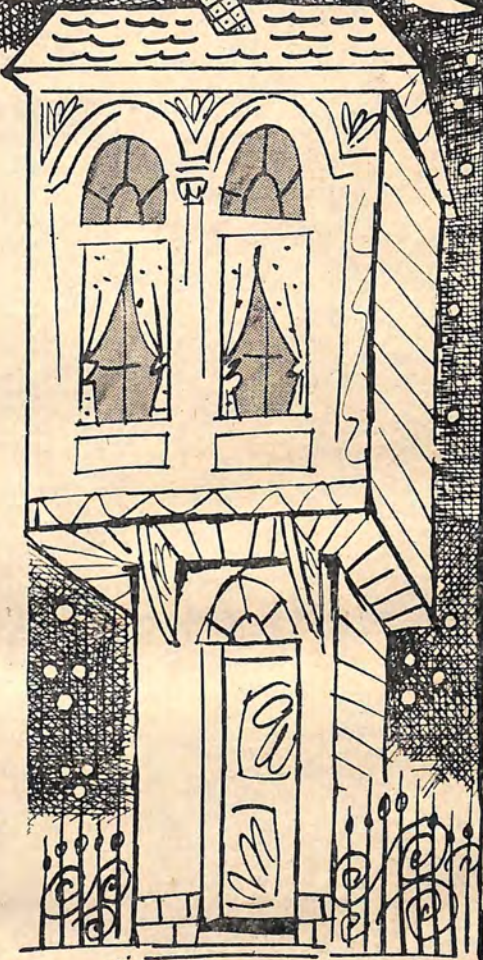
Genç kız birkaç hafta kendini bilmeyerek yatmış, vücudundaki çürükler ve diş yaraları uzun bir tedaviyle ancak geçmiş, fakat izleri kalmıştı... Osman bey ve karısı Nefise hanım bu zavallı kızı evlat edinmişler ve adını Şükran koymuşlardır... Gel zaman git zaman Lütfiye büyümüş, eşek kadar bir kız olmuştur... Fakat bu arada tabii hâmile kalmış olduğu o meşum gecenin hatırası olan çocuğu Osman bey tarafından bir doktora kürtağla aldırılmış, bir daha böyle babası meghul çocuk yapmaması için kendisine sıkı sıkıya tembih edilmiştir...

Lütfiye yeni adıyla Şükran, babalığının bütün ısrarlarına rağmen okuyamamış, ancak okumayı yazmayı bir senede zor sökmüştür... Fakat Lütfiye'nin şansı, düztaban olduğundan çok açılmış, önden Osman bey, arkadaş Nefise hanım küt diye ölünce bütün miras Lütfiye'ye kalmıştır... Fakat Lütfiye bu kadar parayı ve malı birden hazmedememiş, derhal bir şoförle işi pişirerek onunla yaşamaya başlamıştır... Aslında pek güzel olmayan Lütfiye, Niyazi tarafından parası için idare edilmeye başlanmış, Niyazi teker teker bütün evleri sattırarak, paraları da sırası gelince kumarda yemiş, Lütfiye'yi bir gün ayak üstü icra memurlarıyla başa bırakıp dostu Muzafer'e kaçırmıştır... Bunları duyan Lütfiye, hayatını mahveden erkeği temizlemek için bir şişe kezzap, bir saldırma ve bir de babalığı Osman beyden kalma bir tabancayı çantasına koyarak bir kış gecesi Muzafer'in Aynalıçeşme'deki evine damlamış, kezzabı Muzafer'e, tabancadaki kurşunları da Niyazi'ye sıkarak ikisini de cansız yere sermişti... Mahkeme Lütfiye'ye yirmi sene ağır hapis cezası vermiş, fakat kezzabın iyi cins olmadığı, tabancanın da eski model olması gerekmesiyle bu ceza'yı on seneye indirmişti... Lütfiye içerde on sene yatıktan sonra çıkmış, türlü işleri denedikten sonra en sonunda Manolya Gazinosunda tuvalet önünde kolonya serpme işine kendini vermiştir... Fakat bir gün para vermeyen bir müşterisinin ceketini yırttığı için oradan atılmış, sonunda umumi belediye tuvaletine kadar düşmüştür...

Halen oradadır ve gece yarısı işi bırakıp Halig'teki eski bir vapur kazanından bozına evine gitmektedir... Hayata bak...

**Suavi
Süalp**

NEDEN BAZI İNSANLARIN BAHTI KARA OLUR?

Dikkat ettinizse bazı insanlara hayatta şans hiç gülmez... Bahtları hep kara olur... Neye el atarlarsa kurur... Hayatta türkde bile, «Ağustosta suya girsem, balta kesmez buz olur» denir... Neden denir... Kimdir bu bahtsızlar?... İşte ilmen yapılan araştırmalarda bu tipler ve şanslarının böyle uydurma olmalarının sebepleri dosya numarasına göre açıklanmıştır.

Bu tipleri ve sebepleri aşağıda bildiriyoruz:

- 1 - Doğuştan ipofiz guddesi olmayanlar...
 - 2 - Bademciği ikide bir şişenler...
 - 3 - Saçları çok sert olup taranmaya müsait olmayan kimseler...
 - 4 - Başparmağı dönük olanlar...
 - 5 - Tırnakları mor mor olanlar...
 - 6 - Barsaklarında bozukluk olanlar...
 - 7 - Düztabanlar...
 - 8 - Burnu kemikli olup tıkanıklık yapanlar...
 - 9 - Dikkulaklılar...
 - 10 - Çok terleyenler...
 - 11 - Anadan doğma paytak olanlar...
 - 12 - Köpekten korkanlar...
 - 13 - Safrası çabuk kabağanlar...
 - 14 - Yüksekten bakamayanlar...
 - 15 - Anadan babadan mahrum olup, nesebi belli olmayanlar...
 - 16 - Göbeği kısa kesilmiş olanlar...
- Ve bilürüm az süt emmişlerin hayatta bahtları azdır... Fakat bütün bunlara rağmen bu bir kaide değildir. Çünkü bunların içinden de milyonerler çıkabilir.

AÇIKLAMA :

Sayın okurlarım; haftalardır zannedersen büyük bir zevkle okuduğunuz tiplerimize burada son verip, gelecek hafta bambaşka bir sayfa düzeni içinde karşınıza çıkacağım... Sürprizimin ne olduğunu söylemiyorum... Bir hafta uykusuz kalmanızı istiyorum... Her halde beni kırmazsınız... Fakat şunu unutmayın ki, sizlere şimdiye kadar hiç dokunulmamış konularla dolu bir sayfa sunup bir kere daha takdirinizi kazanacağım...

Dilber:
— Şevket âbi, dedi içerden. Ama, kendi sesini, kendisi de duyamadı.
— Şevket âbi, dedi tekrar, bu kez biraz hızlı.

Dışardan:
— Dilber, dedi Şevket.
— Burdayım Şevket âbi.

Ara kapı açıldı. Şevket âbisi, kapının pervazlarını tutmuş kendisine bakıyordu. Dilber de hiç gözlerini kırpmadan ona bakıyordu...

— Sen, dedi patron, sen getmedin mi?
— Yok, dedi Dilber, öntüne bakarak.

— Ne eyi ettin...
Bir adım attı patron. Ama, yalpaladı. Anladı Dilber, içmişti, sarhoşturmuş Şevket âbisi. Demek, kahretmiş de içmişti. Yoksa âdeti değildi, burada ne zamandır çalışıyordu, onu böyle sarhoş görmemişti.

Şevket âbisi, iyice yaklaştı Dilber'in yanına. Gözlerini iri iri açarak baktı:

— Sen Dilber deel misin yoksa? dedi.

Dilber, gülümsedi:
— Dilber'im ben...

— Amma şey olmuş, şey... Sen çok şey, güzel... Çok güzel...

Tekrar pofladı. Nahlide'nin sandal yesine oturdu:

— Niye içdim biliyon mu Dilber? dedi, hı niye içdim?

Dilber, öntüne bakıyordu:
— Kahrettim vallaha, hayata, yaşamaya kahrettim... Çalışsan n'olacak, çalışmasan n'olacak, huzurun rahatin olmadıktan sonra. İnsan sevmeyi durabilir mi? Yooo duracaksın... Mecbursun efendim... Ganun gonmuş ganun... Sen heç gördün mü gendi evinden gıvulan adam? Hi, heç gördün mü?

Durdu, pofladı... Bir sigara yaktıktan sonra:
— Gör işte, dedi, göğsüne vurdu, gör. Ben... Beni evimden kovdular... Neymiş, ev avradın evinden gıvulan adam? Hi, heç gördün mü?

Durdu, pofladı... Bir sigara yaktıktan sonra:
— Gör işte, dedi, göğsüne vurdu, gör. Ben... Beni evimden kovdular... Neymiş, ev avradın evinden gıvulan adam? Hi, heç gördün mü?

Dilber:
— Kahve söyleyim mi sana Şevket âbi? dedi.

Şevket, başını ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı. Bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlıyordu:

— Allahsız, diyordu, elin damatları gibi ocağınızı mı yıkıdık? Topu topu bu dükkânı açarken babayın beşbin lirasını aldık, onu da çok daaân ödedik. Yedik mi yanı, yedik mi? Kakılır mı lan Allahın gü-nü insanın başına, babamın parasıyan adam oldun diye? Hı Dilber, söyle Allahına kakılır mı insanın başına? Ulan şu dünya, ulan şu dünya, ne gavanoz dipli dünya bel... Dilber, dışardaki testiden bir bardak su doldurup geldi:

— İç Şevket âbi, dedi.

Şevket, suyun bir kaç yudumunu içtikten sonra, gerisini makinenin

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

tablasının üzerine bıraktı. Dilber tekrarlardı:

— Kahve söyleyim mi sana?
— Sana zahmet olacak.

— Hayır, dedi Dilber.
Dışarıya çıktı, pencereyi açtı ve kahveciye:

— Torun ağa, bi az şekerli, dedi.
Şevket de geldi arkasından... Gözünün yaşlarını siliyordu:

— Ben, dedi gıveyi burda içiyim... Lâf söz etmesinler...

Dilber atelyeye girdi... Patronunun ara sıra poflamalarını duyuyordu. Biraz sonra Fırlak girdi içeriye:

— Gave geldi, dedi...
Dilber, kahve tabağının sesini duydu. Sonra Fırlak'ın:

— Ohooo, Şevket âbimiz evelallah ayda geziyor... Şevket âbimiz, nasıl astronotluk iyi mi?

Kapının kapandığını duyan Dilber, dışarıya çıktı. Kahve fincanını eline aldı:

— Gel, içerde iç Şevket âbi, dedi.
Şevket, uysal bir köpek gibi ardi sıra içeriye girdi. Bu kez Sevinç'in sandalyesine oturdu. Dilber, kahveyi Nahlide'nin tablasının üzerinden alıp, Sevinç'in tablasının üzerine koydu. Kahveden bir yudum çektikten sonra:

— Tamam Dilber, dedi, bundan sonra o ev bana haram olsun... A-nam avradım olsun haram olsun... Ulan şu gadar yıllık evliyik, bir günden bir güne iyi surat görmedim be... Söyle Dilber, neyim eksik benim, kör müyüm, topal mıyım, yoksa para mı kazanamıyorum? Lan çift çift manto, çift çift ayakkabı

be... Mebus avratları gibi bakdık sana habipsiz, mebus avratları gibi...

Dilber, Şevket'in yanına yaklaştı. Elini onun saçlarına götürdü:

— Üzülme Şevket âbi, dedi.
Şevket, onun elini tuttu, sonra başını Dilber'in iri göğüslerinin üzerine koyarak hıçkır hıçkır ağlamaya başladı. Gözyaşlarıyla Dilber'in göğsünü ıslatıyordu...

Kahve, fincanının içinde yarım kalmıştı. Dilber, kahvecinin ayak seslerini duyunca, hemen Şevket'in başını kendinden uzaklaştırarak, kahve fincanını aldı, yere döktü ve dışarıya çıktı. Fırlak'a:

— Al fincanını, dedi.

— Nerye getdi bizim feza adamı? — Getdi...

— Üzültü, zor geder şindi o eve. Keşke bi paytona falan bindirseydin, dut olmuş mübarek dut... Para ha Dilber abla, para bunları yap...

— Herifin işi tıkr, gündüz de içer, gece de... Abla...

— Hi? — Sana bi çay getirim mi? — Hayır, istemez.

— Çok tazeddi be abla. Benden... — İstemez...

— Sen bilin abla... Amma sen biraz sona isde, gene taze çay...

Fırlak çıktı gitti... Dilber tekrar atelyeye geçti. Şevket âbisinin yanına yaklaşılarak:

— Hiç üzülme sen Şevket âbi, her şey düzelir, dedi.

— Düzelmez artık... Zaten ben de düzeldiğini idemiyorum.

Ellerini tuttu Dilber'in:

— Bişe deyim mi sana, dedi...
Sonra vazgeçti diyeceğinden, pofladı, bir sigara yaktı:

— Dünya kötü, dedi, yaşamak istemiyorum.

Dilber sordu:
— Bunu mu diyecektin?

— Heye... Heye amma, başka bişi daha diyecektim...

— Söyle!...
— Gızan sona... Zaten bugünlerde herkesler gızıyor bana.

— Niye gızayım?
— Söz, gızma e mi?

— Vallaha gızmam...
— Ben sana ilk geldiğin günden itibaren vuruldum...

Dilber, Şevket'in elini daha kuvvetle sıktı.

— Görünce vuruldum vallaha... Yemin ettim gendi gendime Dilber, benim olmazsa o dedim, gıyarım canıma dedim...

Durdu, biraz sonra:
— Ne diyon Dilber? dedi.

Dilber'in kalbi gümbür gümbür atıyordu... O kalbin içinde, ilk sevginin vuruşları vardı. Her vuruşunda, Şevket Şevket diye sesler çıkarıyor-du.

— Ne diyon Dilber?
Dilber, Şevket'in başını tekrar göğsüne dayadı:

— Ben de, dedi... Ben de seni seviyorum...

Bu sözden sonra iltisi de hüngür hüngür ağlamaya başladılar. Hele Şevket, hıçkır hıçkır ağlıyordu.

Gözyaşları arasında öpüştüler bir kaç kez... Ayaga kalktılar, Şevket iki sarhoşluğun arasında dengesini kaybetti birden, yere düştü, Dilber de üzerine... Yerdeki tozlu halı, bu-güne değin tozlu, çamurlu ayakkabı altından başka bir şey görmemişti

üzerinde. Taptaze bir kızın vücuduna yapışınca, tozlarını savurur-di havaya...

Dilber, yeni kazağının üstündeki tozları fırçalarken, Şevket onun yanına yaklaşılarak:

— Pişman değilsin ya? dedi.

Dilber, cevap olarak, boynuna dolandı patronunun:

— Değilim Şevket âbi...
— Âbi demesene bana artık.

— Dilim alışmış... Hem sonra Şevket demeye alışsam, yarın Na. hide'nin yanında, Sevinç'in yanında da derim...

Sutyenini gösterdi:
— Senden habersiz almıştım bu-radan, gızmadın ya?

— Feda olsun sana, her şeyim...
Güldü Dilber. Gerçekten içinde en küçük bir pişmanlık yoktu. Neye pişman olundu. Kendisini sevdiği adama vermesi kadar en doğal ne olabilir? Sonunu bile düşünmüyordu.

Şevket âbisi, karısını boşar mıydı, boşamaz mıydı, kendisini al-ır mıydı, almaz mıydı?

Ama Şevket:
— Söz vallaha, seni nikâhnan alac-am, dedi. Hele şu başımdaki be-lâyı bi defediyim...

Sarıldı tekrar Dilber'e:
— Dilber, dedi... Evleneceğiz deel mi? Söz deel mi Dilber?

— İstersen, dedi Dilber.

— Tabii isterim... İsterim... İster. sen satar savar buradan da gederik. Bak sana nasıl bakaçam, guş südüy. nen besliyeceğim, guş... Ulan meyme. netsiz avraat, ulan meymenetsiz avraat...

Dilber:
— Ne olur onun lâfını etme bir daha, dedi. İnan ki gıganıyorum...

Şevket, iyice sıktı Dilber'i:

— Dilber'im, dedi... Biliyon mu Dilber, bugün. işde bugün, şindi dutup beni gaynar gazanın içine at-a-caklar, ananı avradım olsun bi ta-rafım yanmaz. Gıvıuşmuşum ya ben Dilber'im... Lan dünya varmış be. yeniden doğmak varmış be...

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

REFAH VE SAADETİNİZİN KAPISI!

Vadeli 50, Vadesiz her 100 Liraya bir kura numarası, paranzı emniyet, işlerinizde kolaylık istikbalinizde garanti.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

AKBABA LOTO oynayın 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
Geçen hafta başladığımız AK-
BABA LOTO yarışmasını ikin-
cisini bu sayımızda sunuyoruz.
«AKBABA LOTO» yarışmasına
katılmakla hem gülecek, hem eğ-
lenecek hem de

5000 Lira

kazanabileceksiniz.

«AKBABA LOTO» yarışmasının
konusu şudur: Her sayıda 1'den
6'ya kadar sayılarla gösterilen
6 karikatür ve ayrıca harflerle
gösterilen diğer 6 karikatür ya-
yımlanacaktır. 1'den 6'ya kadar
sayılarla gösterilen her bir kari-
katürün, harflerle gösterilen bir
karikatürle ilgisi olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı
AKBABA LOTO kuponundaki içi
boş karelerde de bulunacak; an-
cak bu karelerin içine uygun
harfleri karikatürlere bakarak
siz bulup dolduracaksınız. Böyle-
ce karelerin içine sırayla doldur-
duğunuz harfler kelimenin çözü-
münü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yaz-
dıktan sonra kuponu keserek, bir
liralık posta puluyla beraber bir
zarfa koyup,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL
adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecek
ve her hafta değişik konuda ka-
rikatürlerle bir de AKBABA LO-
TO kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA LO-
TO kuponunu doldurup yarışma-
ya katılabilecekleri gibi daha faz-
la kuponla da katılabilirler. Faz-
la AKBABA LOTO kuponu oyna-
yanlar fazla kur'a hakkı elde ede-
ceklerdir.

Her doğru doldurulan kuponun
karşılığı 25 liradır. Böylece yarış-
maya katılan okurlarımızın 25 li-
radan 5.000 liraya kadar kazan-
ma şansları olacaktır. Onüç ku-
ponu da doğru dolduran okuru-
muz 5.000, oniki kuponu doğru
dolduran 1000, onbir kuponu doğ-
ru dolduran 500 liralık kazan-
acaktır. Ayrıca 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4,
3, 2, 1 AKBABA LOTO kuponları-
nı doğru dolduranlar arasında
kur'a çekilecek ve okurlarımız
250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75,
50, 25 liralık kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar
dileriz.

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon : 22 18 11

DİKKAT!

Mecmuamızın eski sayılarını is-
teyen okuyucularımızın, beher
sayı için 125 Krş. luk posta pulu
göndermeleri kâfidir.

Milletler Gülüyor

— Tamam, birazdan rahat ederiz şekerim!...

Nasıl olsa...

Çizmelerini isteyen kont, uşağın getirdiği çamurlu çizmeleri
görünce öfkeyle bağırdı:

- Neden temizlemediniz bunları?
- Av dönüşü yine kirleneceğini düşündüm de, zahmete değ-
mez dedim, diye cevap verdi uşak.
- Kont, sinirini yenmeye çalışarak çamurlu çizmeleri giydi, gitti.
- Akşam üstü kontu kapıda karşılayan uşak:
- Büfenin anahtarını bırakmayı unutmuşsunuz, dedi.
- Ne yapacaktın anahtar?
- Kahvaltı edecektim.
- Haa, dedi kont, unutmadım, kasten götürdüm yanımda.
- Bu sefer sorma sırası uşağa gelmişti:
- Neden?...
- İki saat sonra yeniden acıkacağınızı dışındım de, anahtar
bırakmaya değmez dedim!

— Bak sen şu dalgaya!..

Kur

Sevdiği kıza kur yapan delikan-
lı:

- Teklifime «Hayır» dediğiniz
günden beri yaşamıyor gibiyim,
dedi. Hattâ uyku bile uyuyamıyo-
rum. Ne olacağım bilmem ki!
- Bir süre düşünen genç kız:
- Ne bileyim ben, diye mırıl-
dandı. Neden gece bekçiliği yap-
mıyorsunuz?

Yemekle olsa...

Yiyecek maddelerinin bünye ü-
zerindeki etkisinden söz ediyor-
lardı:

- Doğru, dedi biri. Boğa ka-
dar kuvvetli oluşumu, şüphesiz sı-
ğır eti yememe borçluyum.
- Sanmam, diye cevap verdi
arkadaşı. Örneğin ben balığı çok
yerim, fakat yüzmesini hiç bil-
mem!

Çalışkanlık

Daireyi temizleyen hademe,
masasında uyuklayan memuru u-
yandırarak:

— Möşö, saat tam yedibuçuk,
dedi. Karınız ve çocuklarınız yo-
lunuzu gözlerken siz burada ne
yapıyorsunuz?

Uyku sersemliğiyle gözlerini
kırıştıran memur:

— Ne mi yapıyorum, diye mırıl-
dandı... Görmüyor musun, faz-
la mesai yapıyorum!

Tanı numara

Sınavlardan sevinçle dönen ço-
cuk:

— On aldım! diyerek annesinin
boynuna sarıldı.

— Aferin yavrum, diye oğlunun
saçlarını okşadı anne. On num-
rayı hangi dersten aldın baka-
yım?

— Aritmetikten 2, yazıdan 4,
tarihten 1, coğrafyadan 3...

Ediyormuş

Yaşlı ve son derece çirkin ka-
dın, yanında otobüs bekle-yen
genç korkmuş bir göz kırptan
sonra sordu:

— Size bir şey ilham ettirmi-
yor muyum?

Delikanlı cevap verdi:

— Ettiriyorsunuz madam.

— Neyi?...

— Günahın dehşetini!...

Yazısız

Kadın nedir?

Aşk ve kadından bahsediyorlardı. Biri:

- Kadın denen yaratık esrar kutusudur, dedi.
- Neden?
- Seven anlayamaz, sevmeyen hiç anlayamaz!

Günah yahu!

Antika eşyaların arasında do-
laşan rahip, küçük bir İsa hey-
kelinin önünde durarak fiyatını
sordu.

— Beşyüz frank, diye cevap
verdi antikacı.

Fiyatı çok bulan rahip:

— Pahalı, dedi. Dört yüze verir.
seniz alırum.

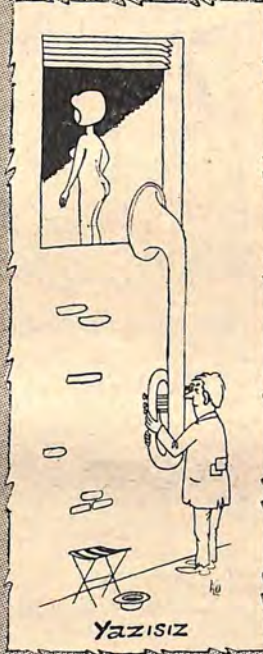
Antikacı hayretle açtı gözlerini:

— Aman muhterem peçter töv-
be edin. Hz. İsa üstüne pazarlık
yapılır mı!

— Kapa önünü be!.. Bahçivana
saati için onbeş frank ödediğimi
unutma!..

Dünya Karikatürleri

“Pek şaşırms bir haliniz var...”

“- Nasıl şaşırma! Bilet alırken birinci sınıf istememiştim ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.
- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.
- Su yaldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfagın yanındaki.
- Orası bizim mutfagımız değil. Onların mutfagi. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uça.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.
- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.
- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiyordunuz.
- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”
İşte PanAm'in 747'lerinde durum böyle...

PanAm 747
En rahat, en forsh yolcu uçağı

PanAm seyahat acentenize veya bize bağ vurun;
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - Teleks 194 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 - Teleks 39 ● PanAm Adana, Tel: 1501

(Manajans : 1675 — 100)

AKBABA-LOTO

2

İSİM :

ADRES :

1

2

3

4

5

6

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız, Geçen hafta başladığımız AKBABA LOTO yarışmasının ikincisini bu sayımızda sunuyoruz.

«AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) 11-raya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

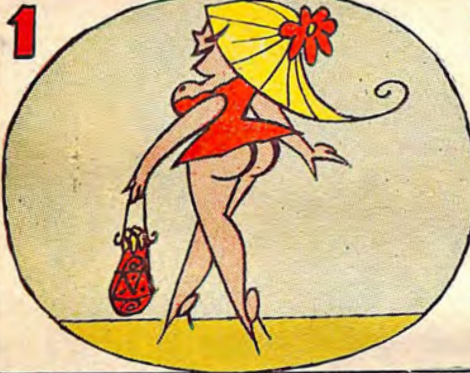
Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup Akbaba adresine yollayınız.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

1

2

3

4

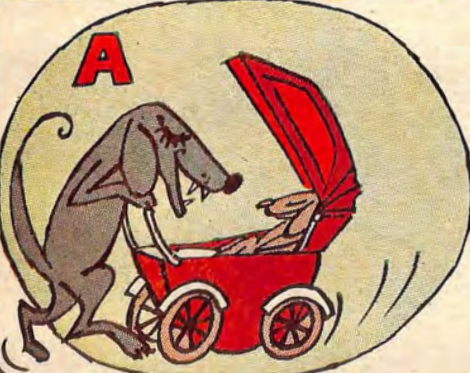

5

6

A

B

A

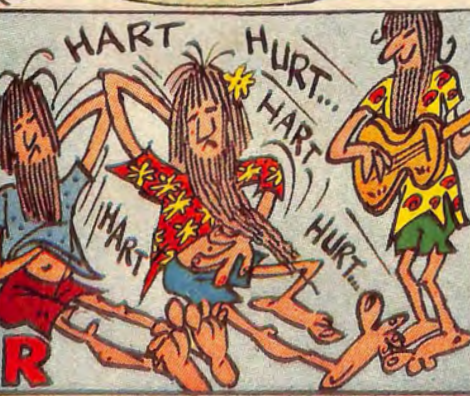

HART

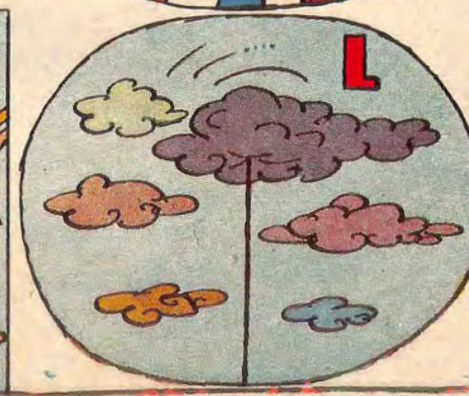
HURT...

HART

HURT...

L

U

